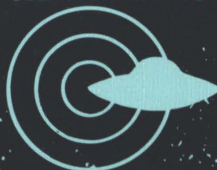
ufo-nyt

UDGIVET AF S.U.F.O.I.

SKANDINAVISK UFO INFORMATION

5

SEPT.- OKT. 1970

5,00 kr. incl. moms

SKANDINAVISK UFO INFORMATION

SUFOI er en selvejende institution, der har til formål at udbrede kendskabet til UFO'er – uidentificerede flyvende objekter – ved publikationer, foredrag og anden udadvendt virksomhed, samt at bidrage til opklaringen af UFO-fænomenerne.

SUFOI ledes af

Forretningsudvalget samt

Repræsentantskabet

Forretningsudvalget består af syv medlemmer og vælges af repræsentantskabet. Forretningsudvalget forestår den daglige ledelse af SUFOI.

Repræsentantskabet består af forretningsudvalget samt 1 repræsentant fra hver af de til enhver tid etablerede områder i Skandinavien og de nedsatte arbejdsudvalg.

FORRETNINGSUDVALGET

Formand: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, 2770 Kastrup, tlf. (01) 51 11 41.

Kasserer: Gunner Weichardt, Oxford Allé 3 A, 2300 København S., tlf. (01) 55 77 34.

Sekretær: Xavier P. Madsen, Bakkehave 8, 2970 Hørsholm, tlf. (01) 86 16 77.

Repræsentant for UFO-NYT: Iver O. Kjems, Lunagervej 23, 2650 Hvidovre, tlf. (01) 78 36 13.

Udvalgsmedlem: Peter A. Hansen, Lille Strandv. 6 D, 2900 Hellerup, tlf. (01) HE 775.

Udvalgsmedlem: Egon Jørgensen, Fredericiagade 68, 1., 1310 København K., tlf. (01) 11 30 81.

Udvalgsmedlem: John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, 2791 Dragør, tlf. (01) 53 10 35.

Abonnement bestilles lettest ved at indbetale beløbet (D.kr. 30,00 for et kalenderår) til regnskabskontorets giro-nr. 11 77 25.

Abonnement kan også bestilles på ethvert postkontor samt hos landpostbudet. Adresseændringer og reklamationer over uregelmæssigheder vedrørende bladets tilsendelse bedes rettet til det lokale posthus

S.U.F.O.I. og „UFO-NYT"

De i „UFO-NYT" offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger. Red.

Næste UFO-NYT udk. omkr. 15 dec.

LITO Tlf. 211815 Svendborg

REPRÆSENTANTSKABET – UFO-NYT

Ansvarshavende redaktør: Iver O. Kjems, Lunagervej 23, 2650 Hvidovre, tlf. (01) 78 36 13.

Redaktionssekretær: Frank Lerbæk, Sanddalsparken 15. 2. th., 5700 Svendborg, tlf. (09) 21 58 44.

Redaktionssekretær: Bodil Kromann, Hattemagerstien 32, 2300 København S., tlf. (01) 55 92 88.

SUFOI's REGNSKABSKONTOR: Gunnar Weichardt, Oxford Allé 3 A, 2300 København S., tlf. (01) 55 77 34, giro-nr. 11 77 25.

SUFOI's EKSPEDITION: Egon Jørgensen, Fredericiagade 68, 1., 1310 København K., tlf. (01) 11 30 81.

SUFOI's RAPPORTCENTRAL: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, 2770 Kastrup, tlf. (01) 51 11 41.

SUFOI's UDKLIPSCENTRAL – Repræsentant for Lolland-Falster: Ole Henningsen, Tileg.16, 2., 4900 Nakskov

SUFOI's Bibliotek: Peder C. Andersen, Harridslev pr. 8900 Randers.

SUFOI's PR-Afdeling: Peter A. Hansen, Lille Strandvej 6 D, 2900 Hellerup, tlf. (01) HE 775.

SUFOI's Foredragsafdeling – Repræsentant for København: John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, 2791 Dragør, tlf. (01) 53 10 35.

Repræsentant for Fyn: Ole Knudsen, Enghavevej 32, 5700 Svendborg, tlf. (09) 21 01 25.

Repræsentanter for Midtjylland (8000-området): Hanne og Poul Nielsen, Linå pr. 8600 Silkeborg, tlf. (06) 83 51 11, Mollerup 156.

Repræsentant for Nordjylland (9000-området): Svend Erik Christensen, Uttrupv. 8, 4., 9400 Nørresundby.

INDEHOLDER bl. andet

Maarup-sagen . . .

Politibetjent Evald Hansen Maarups observation er efterhånden kendt af alle. Den var bemærkelsesværdig på flere måder. For det første fordi pressen behandlede den – ovenikøbet som forsidestof. Såvel observationen, som kommentarer til den, fik en fair behandling, med en enkelt undtagelse for at bekræfte reglen, nemlig TV-Aktuelt. Om ikke andet, så kunne TVA da have vendt billederne på den rigtige led.

Kun eet mangler fra pressens side, nemlig at følge sagen op! Pressens interesse for en given sag har en meget hurtig halveringstid, og der skete derfor det samme her som i udlandet: Myndighederne „syltede" sagen så længe, at pressens interesse for længst var væk, da billederne endelig blev returneret til Maarup.

Observationen var også bemærkelsesværdig fordi myndighederne, i dette tilfælde Flyvevåbnet, blev indblandet. Flyvevåbnets reaktion var som taget ud af en hypotetisk instruktionsbog for USAF, idet den fulgte eksakt samme mønster:

a) Flyvevåbnet siger, det drejer sig om 6 T-33 jetfly.
b) Flyvevåbnet siger, at det var det nok ikke alligevel.
c) Flyvevåbnet siger, at man p. t. ikke ved hvad det var, men forsikrer at tidligere undersøgelser af lignende fænomener har godtgjort, at de fleste tilfælde har en ganske naturlig årsag såsom lys fra fly, meteorer, vejrballoner eller planeten Venus.
d) Tavshed. Lang tavshed. Så lang tavshed at pressens interesse stille dør hen.
e) Flyvevåbnet returnerer i al stilhed filmen til Maarup – helt uden kommentarer af nogen art. Ikke engang et venligt – Tak for lån!
f) Tæppefald. Slut på forestillingen.

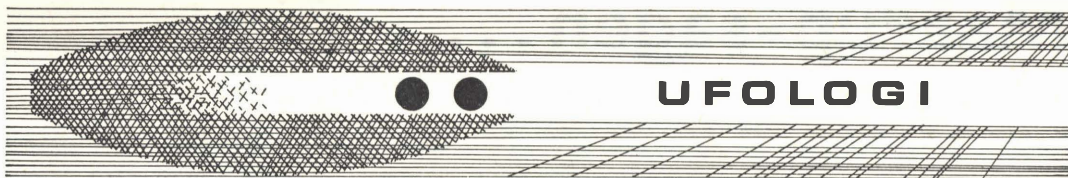
I håb om at kunne kaste lys over, hvad Flyvevåbnet foretog sig med filmen og dermed få den konklusion, som Maarup ikke fik, talte jeg med major Brøns Hansen, Flyvevåbnets Presseofficer. Han oplyste, at man ikke foretog nogen nøjere analyse af billederne sammenholdt med observatørens beretning. Man undersøgte blot om det kunne dreje sig om fly. Hvis det ikke var tilfældet, var sagen uden interesse for Flyvevåbnet. På forespørgsel oplyste Brøns Hansen, at UFO'er som sådan ikke sorterede under Flyvevåbnet, men under Forsvarets Forskningsråd. Disse havde imidlertid ikke set filmen, – og de havde heller ikke bedt om den.

Hvis Forsvarets Forskningsråd skal gøre sig håb om at få UFO-rapporter fra ikke-militærfolk, bør de ihvertfald sørge for en bedre intern kommunikation, idet telefonbordet først efter lange og trange undersøgelser fandt frem til en major, som kunne sige lidt om den sag. Majoren kendte kun Maarup-sagen fra aviserne og mente iøvrigt, at man ikke mere foretog UFO-undersøgelser, idet det havde vist sig, at de havde en naturlig forklaring!

Konklusionen må blive, at de danske myndigheders „UFO-forskning" stort set svarer til det arbejde, der ydes samme sag i de fleste andre lande.

Resultatet er, at den private UFO-forskning må fortsætte med at indsamle, bearbejde og udsende UFO-informationer i håb om, at vindenskab og myndigheder en skønne dag vil tage problemet op til en virkelig seriøs undersøgelse. Desværre har det nok lange udsigter, før det kommer så vidt . . .

Erling Jensen.

UFO-Symposiet den 29. juli 1968

I UFO-NYT nr. 6, 1968, bragte vi på side 235–36 et referat af det seminar, der blev afholdt for Repræsentanternes Hus i Washington. Der blev fremlagt en lang række interessante undersøgelsesresultater, og da vi ikke i noget af de mange UFO-tidsskrifter, vi har set, har fundet seminaret indgående behandlet, har vi ment det rigtigt at bringe uforkortede afsnit af bogen, der indeholder alt det fremlagte materiale.

Dr. J. A. Harder:

Født: Fullerton, Californien, 1926.

Eksamen fra Californiens teknologiske institut, 1948; Dr. phil. (væske-mekanik) 1957; civilingeniør tilknyttet universitetet i Californien, Berkeley fra 1962 til d.d.; assisterende professor i hydraulik fra 1957–62; ingeniør fra 1952–57; konstruktør ved jord-vedligeholdelses tjenesten, U.S.A.'s landbrugsministerium fra 1948–50; i U.S.A.'s marine fra 1944–45.

Videnskabelige selskaber: Medlem af Det amerikanske selskab for videnskabernes fremme, Civilingeniørforeningen.

Specialitet: Teknisk videnskab.

Interesseområder: Hydrauliske system-analyser; overflade-hydrologi.

Indlæg af Dr. James A. Harder, civilingeniør tilknyttet Californiens universitet i Berkeley, Californien.

Dr. HARDER: Tak, hr. formand.

Deres komité har bedt mig kommentere fremdriftsproblemet, som det er opstået ved nogle rapporter, samt hvilken potentiel nytte rumprogrammet kunne få af en intens granskning af UFO-fænomenet.

Jeg er meget glad for at få denne lejlighed til overfor Deres komité at fremlægge nogle af mine synspunkter med hensyn til problemet om de uidentificerede flyvende objekter og til at anvise nogle af de områder, hvor jeg mener en nærmere undersøgelse af dette problem kunne forsyne os med videnskabelige oplysninger, som kunne sætte alvorlig skub i den tilgrundliggende og anvendte forskning i De forenede Stater.

Som Dr. Hall har sagt, har UFOerne vakt stærke følelser til live, i særdeleshed hypotesen om deres ujordiske oprindelse. Dette er fuldstændig forståeligt i betragtning af, at mennesket har betragtet sig selv som central figur på naturens scene; den ujordiske hypotese tjener uundgåeligt til at undergrave den menneskelige races kollektive ego. Disse følelser er der ikke plads til i den videnskabelige vurdering af fakta, men jeg tilstår, at de til tider har påvirket mig.

I de sidste 20 år har der ophobet sig et umådeligt bevismateriale angående UFOernes eksistens. Størsteparten af dette er kun lidt kendt af offentligheden eller af de fleste videnskabsmænd. *MEN PÅ GRUNDLAG AF DE DATA OG ALMINDELIGE REGLER FOR BEVISFØRELSE, SOM GÆLDER FOR CIVILE ELLER KRIMINELLE RETSSAGER, ER UFO'ERNES FYSISKE REALITET BEVIST UDOVER ENHVER RIMELIG TVIVL.* (vor fremhæv. red.). Med nogen an-

strengelse kan vi acceptere dette på intellektuelt plan, men finder det vanskeligt at acceptere det på et følelsesmæssigt plan på en sådan måde, at kendsgerningerne giver os en følelse af realitet. Med hensyn til dette kan vi sammenligne med den holdning mange af os har over for vor egen død: Vi accepterer kendsgerningerne intellektuelt, men finder det vanskeligt at acceptere dem følelsesmæssigt.

Der findes i sandhed flyvende tallerken-kultister, som er lige så entusiastiske som de er naive vedrørende UFOerne – som i dem ser et eller andet Messias-symbol – de har et sidestykke i de individer, som er sygeligt optaget af døden. De fleste af os bryder os ikke om at tænke på den eller høre om den. Det forekommer mig, at dette nøjagtigt genspejler mange af vore standpunkter angående UFOernes realitet – naturlige og ret sunde, men ikke videnskabelige.

I resten af mit indlæg vil De bemærke, at jeg stiltiende har antaget UFOernes realitet som en hypotese og basis for min vurdering af dette emnes vigtighed for videnskabelig forskning.

1. Problemet med UFOernes fremdrift

Ved præsentationen af problemet med UFOernes fremdrift vil jeg gennemgå en observation to californiske patruljebetjente havde ved byen Corning i det nordlige Californien, om natten den 13. august 1960. Den nat og flere efterfølgende nætter var der mange UFO-rapporter fra det nordlige Californien, men denne specielle begivenhed er vigtig, ikke alene fordi den er stadfæstet fra flere sider, men også på grund af den relativt lange tid og observationens nærhed. Sammendrag af min beskrivelse, som følger, er taget fra den officielle rapport, indleveret dagen efter af de to betjente (se bilag I og II), fra et halv-times interview indtalt på bånd under ledelse af mig selv og Dr. Carl Johannesen fra Oregons universitet; fra et brev skrevet af betjent Charles A. Carson til Walther N. Webb på Charles Hayden planetariet, Boston, Mass. dateret den 14. november 1960; samt fra et telefon-interview taget af Dr. James McDonald med Mr. Carson den 27. oktober 1966.

BILAG I

Yderligere vidner til begivenhederne den 13. august 1960.

Da betjent Scott over radioen kaldte Tehama County's sherifkontor, kørte to udsendte betjente, Fry og Montgomery til Los Molinos, noget nordøst for den første observation, hvorfra de samtidig med Scott og Carson observerede UFOet, skønt fra større afstand. Nat-arrestforvareren så det fra et punkt længere mod nord og førte sine fanger op på taget af fængslet, hvor de alle så det. Som følge deraf og på grund af avisartikler modtog Carson en del breve fra bilister, som havde set objektet, da de kørte på hovedvej 99E. Da Scott og Carson vendte tilbage til sherifkontoret, ringede de igen til radarbasen og talte med operatøren, mens de alle lyttede på forskellige ekstraapparater. Han beskrev for dem nogle af objektets bevægelser, som han havde iagttaget dem på radarskærmen; disse svarede til de bevægelser, de havde set.

Nogle måneder senere erklærede overbetjent Blohl, områdeleder for Red Bluff, at både Scott og Carson havde arbejdet for ham i tre eller fire år, og at han havde den største agtelse for deres ærlighed og pligtfølelse. De var ikke ude efter publicity, sagde han. Om Scott bemærkede han, „Scotty ville hellere tage en kniv eller et skydevåben fra en mand end holde en tale". I den uønskede publicity, der blev dem påtvungen, erklærede Blohl, at deres historie forblev uforandret – at der intet modsigende blev afsløret ved udspørgningerne.

BILAG II

Rapport fra betjentene Carson og Scott til områdelederen for State Highway Patrol (Statens færdselspoliti).

13. august 1960.

Til: Områdelederen i Red Bluff.
Fra: C. A. Carson, nr. 2358, S. E. Scott, nr. 1851
Emne: Uidentificeret flyvende objekt.

Sir: Betjent Scott og jeg kørte mod øst på Hoag Road, øst for Corning og holdt øje med en hurtigkørende motorcyklist, da vi blev opmærksomme på noget, der først så ud som en enorm rutemaskine, der faldt ned. Objektet var meget langt nede og lige foran os. Vi standsede og sprang ud af patruljevognen for at få bedre udsigt til det, vi var sikre på ville blive et flystyrt. Fra vor position uden for bilen var det første vi lagde mærke til en absolut stilhed. Idet vi stadig antog, at det var en flyvemaskine med motoren slået fra, fortsatte vi med at se til, indtil objektet var henved 30 til 60 meter fra jorden, da det lynhurtigt vendte fuldstændig og steg til en højde af 150 meter. Der standsede objektet. På dette tidspunkt var det klart synligt for os begge, og tydeligvis ikke et luftfartøj, som vi kendte til. Det var omgivet af et lysskær, der oplyste det runde eller aflange objekt. I hver ende eller hver side af ob-

jektet var der klart afgrænsede røde lys. Til tider var ca. 5 hvide lys synlige mellem de røde lys. Mens vi så til, bevægede objektet sig igen og udførte kunster i luften, som virkelig var utrolige. Nu kaldte vi over radioen Tehama County's sherifkontor og anmodede dem om at kontakte den lokale radarbase. Radarbasen bekræftede UFOet – fuldstændig uidentificeret.

Efter at have fået bekræftelsen fortsatte betjent Scott og jeg med at betragte objektet. Ved to lejligheder kom objektet direkte ned mod patruljevognen. Hver gang det nærmede sig, drejede objektet og lod et enormt rødt lys feje hen over området. Betjent Scott drejede patruljevognens røde lys mod objektet og det fløj omgående væk fra os. Vi så objektet bruge den røde stråle ca. 6 eller 7 gange og feje henover himlen eller jorden med den. Objektet begyndte at bevæge sig langsomt bort i østlig retning, og vi fulgte efter. Vi fortsatte til Vina Plain's brandstation, hvor vi igen kunne lokalisere objektet. Mens vi så på, nærmede et lignende objekt sig det fra syd. Det fløj hen i nærheden af det første objekt og begge stoppede og blev i den position i nogen tid, idet de af og til udsendte den røde stråle. Til sidst forsvandt begge objekter under den østlige horisont. Vi vendte tilbage til sherifkontoret og mødte her de to udsendte betjente Fry og Montgomery, som var kørt til Los Molinos efter at have kontaktet radarbasen. Begge havde set UFOet klart og beskrev det samme for os, som vi så. Nat-arrestforvareren så også objektet et kort stykke tid, også han beskrev objektet og dets manøvrer nøjagtigt, som vi havde set dem. Vi så først objektet kl. 23,50 og iagttog det i ca. to timer og femten minutter. Hver gang objektet nærmede sig os, var der forstyrrelser i radioen.

Sir, vi afleverer denne rapport i fortrolighed til Deres information; vi var rolige, da det første chok var overstået, og besluttede at observere og notere alt, hvad vi kunne om objektet.

Charles A. Carson, nr. 2358.
S. E. Scott, nr. 1851.

Betjentene Scott og Carson var på vej efter en hurtigkørende motorcyklist på Hoag Road, øst for Corning, Calif. mellem U.S. hovedvej nr. 99W og 99E, da de så noget, der først så ud til at være en enorm rutemaskine, der faldt ned. Dette var kl. 23,50. De standsede og sprang ud af patruljevognen for at få bedre udsigt til, hvad de var sikre på ville blive et flystyrt. Fra deres position uden for bilen var det første, de bemærkede, en absolut stilhed. Idet de stadig antog, at det var en flyvemaskine med motoren slået fra, fortsatte de med at se til, indtil objektet var henved 30 til 60 meter fra jorden, hvorefter det pludselig vendte fuldstændig om og under høj hastighed fløj tilbage ad den vinkel på 45 grader, som det også var kommet ned med og steg til ca. 150 meters højde.

Denne observation var fra en afstand på ca. 800 til 1600 meter. De sagde, det var omtrent på størrelse med en DC-6 uden vinger; betjent Carson tegnede senere en skitse, der viser et eliptisk objekt, ca. 45 meter langt og 12 meter højt.

Det var en meget klar nat uden skyer, og da objektet svævede i omkring et minut, fik de set nøje på det. Det var helt tydeligt ikke et luftfartøj, de kendte i forvejen, sagde de. Det var omgivet af et blåhvidt lysskær, der gjorde objektet synligt. I begge ender var der klart afgrænsede røde lys, og af og til var fem hvide lys synlige mellem de to røde lys. De satte sig i forbindelse med natekspeditionskontoret ved amtets sherifkontor og bad om at få andre vogne sendt ud, og om, at alle andre vogne i området måtte blive alarmeret. De bad også, om man ville underrette radarbasen.

Objektet bevægede sig derefter mod vest henimod dem, tabte højde og nærmede sig til en afstand af 150 yards fra dem, inden for en pistols rækkevidde, før det igen fløj mod øst. I dette tidsrum udførte det kunster i luften, som syntes utrolige. Det var i stand til at bevæge sig i alle retninger – op, ned, tilbage og frem. Til tider var bevægelsen meget langsom og til tider var objektet fuldstændig ubevægeligt. Det kunne bevæge sig med umådelig stor fart, og flere gange så de det ændre retning eller vende om, mens det bevægede sig med utrolige hastigheder.

Da objektet fløj bort fra dem mod øst, fulgte de efter det i en vis afstand, opmuntret af forventningen om, at andre betjente ville slutte sig til dem. Nu kaldte de også over radioen Tehama County's sherifkontor og anmodede dem om at kontakte den lokale radarbase. Over telefonen bekræftede radaroperatøren UFOet og meddelte, at det var uidentificeret.

De to betjente kørte næste dag til den lokale radarbase, hvor de blev nægtet tilladelse til at tale med den radaroperatør, der havde haft vagt, og fik, hvad Carson beskrev som „den kolde skulder" af den ledende officer.

Der følger mange interessante detaljer fra deres legen tagfat med objektet i de næste 2 timer ad det nordlige Californiens småveje, hvor de prøvede at komme tæt nok til denne genstand,

for at se den bedre. Den syntes altid at vide, at de var der og holdt sig altid ca. en halv mile borte.

Hvis vi imidlertid indskrænker vor opmærksomhed til fremdriftsproblemet er de betydningsfulde kendsgerninger: (1) der var ingen hørbar støj. (2) UFOet kunne svæve – syntes at flyde, som om det var i vand – og bevæge sig i alle retninger uden at miste orienteringen, (3) det kunne opretholde meget høje accelerationer og bevæge sig meget hurtigt, (4) det var i stand til at svæve eller bevæge sig relativt langsomt i mindst to timer under omstændigheder, der udelukker brug af aerodynamiske bærekræfter.

Hvad kan vi lære om UFOernes fremdriftsmidler af de oplysninger, som disse to politibetjentes observationer har forsynet os med? Hovedsageligt er det negative oplysninger. På grund at stilheden synes det umuligt, at der er brugt jet- eller raketmotor. Der er flere betragtninger med hensyn til særlige impulser, energi m. m., som vi ikke behøver komme ind på her, som forsyner os med tvingende argumenter mod enhver konventionel måde at modvirke jordens gravitationsfelt. Tilbage står en svag mulighed for udvikling af tilstrækkelig bagudvirkende kraft ved udstødning af neutrinoer (relativistie neutrinos), (En neutrino er en partikel, der opstår ved spaltning af en neutron. o. a.), for de ville ikke blive opfanget af jorden under et UFO og ville ikke blive bemærket.

Udstødning af neutroner ville have den samme fordel, men i de krævende mængder ville de udvikle langt mere radioaktivitet, end der nogen sinde er blevet målt på steder, hvor UFOer har nærmet sig jorden eller landinger er rapporteret.

Heldigvis har der været mindst én observation, der tjener til at forsyne os med en smule positiv information. Mr. Wells Allen Webb, der arbejder som kemiker og har taget en videnskabelig grad fra Californiens Universitet, opholdt sig en mile nord for Spain flyvepladsen, 7 miles øst for Yuma, Ariz., lige ved U.S. hovedvej nr. 80, da hans opmærksomhed blev fanget af nogle lavtflyvende jet-fly på den nordlige himmel. Derefter bemærkede han et lille, hvidt, skylignende objekt på en ellers skyfri himmel.

Han betragtede det i ca. 5 minutter, mens det fløj mod øst; da det nåede et sted nord-nordøst for, hvor han befandt sig, forandrede det pludselig form fra at have været aflangt og dække ca. halvdelen af fuldmånens vinkelstørrelse – dvs. ca. 15 bueminutter – til at blive cirkulært og dække ca. 5 bueminutter. Webb havde polaroidbriller på og bemærkede, at der rundt om objektet forekom serier af mørke ringe, hvoraf den yderste var omkring seks gange så stor som diameteren på det centrale hvide eller sølvfarvede objekt, eller omtrent som fuldmånens diameter. Objektets eller skyens tilsyneladende diameter aftog derefter i størrelse, som om det fjernede sig fra ham, og i løbet af 5 minutter var det borte. I dette tidsrum tog Webb flere gange sine briller af og satte dem på igen, idet han hver gang bemærkede, at ringene kun kunne ses, når han havde brillerne på. Han vidste ikke, hvad han skulle tro om observationen, men skrev den ned, også den kendsgerning, at klokken var ca. 10 om morgenen. Datoen var den 5. maj 1953.

Noget af det første man bemærker om den beskrevne situation er, at de mørke ringe sås med polaroidbrillerne, men ikke uden dem. Det andet er, at fra observationsstedet i forhold til solens position på den tid af dagen, var det blå spredte lys fra den del af himlen, der dannede baggrund for objektet, polariseret.

Til denne heldige omstændighed må vi tilføje den kendsgerning, at Mr. Webb var interesseret i skyer, i virkningen af at betragte dem ved polariseret lys, og at han nedskrev, hvad han observerede. Han var imidlertid ikke klar over, at han iagttog drejningen af polarisationsplanet af det blå lys i nærheden af objektet. Det var den forklaring, jeg kom til, da jeg ca. otte år senere læste hans beretning.

Mr. WYDLER. Hvordan ville De definere det UFO, De nu omtaler i dette manuskript, vi har foran os?

Dr. HARDER: Jeg ved ikke, hvordan jeg skulle kunne definere det uden gennem et cirkelbevis.

Mr. WYDLER: Det er også den konklusion, jeg kom til.

De hævder på den allerførste side, eller De siger, at De mere eller mindre stiltiende antager UFOernes realitet blot som et „uidentificeret flyvende objekt". Jeg mener, vi kan antage deres realitet uden at bekymre os så meget om det. Det er kun, hvis de har en eller anden særlig interplanetarisk betydning, at de kan blive et virkeligt problem, på den måde vi ser på det, er det ikke rigtigt? Vi er alle enige om, at de er uidentificerede flyvende objekter.

Jeg tror, De definerer dem som interplanetariske. Jeg kan ikke se, De nogen steder siger det lige ud, men jeg tror, De antyder det.

Dr. HARDER: Well, hvis min fortolkning af disse ringe er korrekt, er det ganske sikkert ikke noget, vi er i stand til at udføre på Jorden.

Mr. WYDLER: De mener altså, når De be-

nytter disse vendinger i Deres bevisførelse, at UFOernes natur er interplanetarisk?

Dr. HARDER: Ja, det gør jeg.

Mr. WYDLER: All right.

Dr. HARDER: I mit indlæg, som er til rådighed for afskriveren, har jeg gennemgået nogle få af de argumenter, der antyder, hvorfor den yderste af de tre ringe repræsenterer lys, der er drejet 90 plus 180 grader. Hvis man har polaroidbriller på og ser på den rigtige del af den blå himmel en hvilken som helst eftermiddag, kan man se, at lyset er polariseret, og hvis man drejer polaroidbrillerne, er der en afvekslende mørke- og lysvirkning, når man kommer gennem 180 grader.

Vi kan til at begynde med forudsætte, at polarisationsplanet i hans briller var parallelt med planet af det uforstyrrede polariserede lys fra objektets hovedretning. Hvis nu noget indvirkede på lyset, som f. eks. ved at dreje dets polarisationsplan 90 grader, ville den del, som oprindeligt var blevet polariseret ikke passere gennem brillerne. Ligeledes ville der for lys, som havde fået polarisationsplanet drejet 90 plus 180 grader, 90 plus 360 grader osv. forekomme en delvis formørkelse af lyset.

Med dette som grundlag skyldtes den yderste mørke ring tilbagekastningen af lys fra brillernes polarisationsfilter, som havde fået polarisationsplanet drejet 90 grader, det næstyderste lysbånd, at det var drejet 270 grader osv.

Denne fortolkning understreges af Webbs iagttagelse, nemlig at de mørke ringe var smallere end de lysere områder mellem dem; det er, hvad man kunne forvente på grundlag af ovennævnte forklaring.

Hvilke hypoteser kan fremsættes, som kunne forklare denne usædvanlige observation? Der er mindst to, som har interessant relation til fremdriftsproblemet. For det første ved Faraday-effekten, et magnetisk felt parallelt med lysets retning kunne på den måde dreje polarisationsplanet. En hurtig udregning, hvor man gjorde brug af atmosfærens egenskaber viser, at et felt på 200.000 gauss, opererende over en distance på 130 fod – 40 m – kunne dreje planet 90 grader; dette er sandeligt et meget kraftigt og omfattende magnetisk felt og naturligvis ville det kun forklare den ene ring. Tre ringe ville kræve en million gauss over den samme afstand.

Vi har været i stand til at udføre disse feltstyrker i laboratoriet, men kun i brøkdele af sekunder over meget små afstande. Imidlertid er hovedargumentet mod denne hypotese den konklusion, at hvis et sådant felt så meget som nærmede sig jordens overflade, ville virkningen blive, at der induceredes en meget stærk magnetisme i næsten hvert eneste stykke jern indenfor flere hundrede yards afstand. Det har man ikke fundet.

Man (eller i hvert fald vi,) har kunnet frembringe den slags feltstyrker i brøkdele af sekunder over korte afstande her på Jorden.

Imidlertid har den formodning tidligere været fremsat, at et meget stærkt magnetisk felt på den måde kunne gennemtrænge visse jerndele i elektrisk maskineri og således forklare nogle af de observerede fænomener med elektriske apparater, der ikke fungerede.

Til trods for den ovenfor beskrevne observation er der ikke megen grund til at tro, at magnetiske felter i sig selv kunne være til større nytte som fremdrift i et rumskib, skønt der har været en del uoplyst spekulation over dette i populære UFO-tidsskrifter. Den simple grund er, at vi ikke kan frembringe en nordpol uden samtidig at frembringe en sydpol. Dette er en følge af fundamental teori. En sådan dipol kan ikke udvikle en kraft i forbindelse med et ensartet magnetisk felt, som Jorden må antages at have på et givet sted, skønt den kan fremstille en kraft i et uensartet felt.

At gå bagom ovennævnte diskussion ville være ret så spekulativt, men det er netop her, vi finder en spore og en udfordring til den videnskabelige teori. Det er næsten at „køre i ring" at sige, at når vi finder et fænomen, vi kun forstår vagt, så har vi også her fundet midler til at øge vor forståelse; dette har i særdeleshed været tilfældet i astronomi.

Angående UFOernes fremdrift, kunne man fremlægge den forsigtige hypotese, at den har forbindelse med en anvendelse af gravitationsfelter, som vi ikke forstår.

Gravitation er stadig en af den moderne videnskabs gåder, skønt man er gået frem i forståelsen hinsides almindelig relativitet i de sidste ti år. Der er teoretisk grundlag for troen på, at der må eksistere endnu et gravitationsfelt, der svarer til det magnetiske felt i den elektromagnetiske teori, og at den gensidige påvirkning mellem disse to felter må være noget i retning af den, der findes mellem de elektriske og magnetiske felter.

Denne gensidige påvirkning og udnyttelsen heraf danner basis for vor moderne elektriske generatorer og motorer. Uden den gensidige påvirkning ville vi være tilbage i tiderne for elektrostatisk tiltrækningskraft og for permanente magneter – to fænomener, der kun kan frembringe me-

get svag energi, når de opererer individuelt. En dag vil vi måske lære nok til at anvende gravitationskræfter, på samme måde, som vi har lært at bruge elektromagnetiske kræfter. Det vil komme an på fremskridt på mange videnskabelige områder. Noget af det der behøves, vil være enormt forøgede energikilder fra atomfusion; meget stærke magnetiske felter og stadigt virkende energi, måske fra superledende kilder; og umådeligt stærke materialer til at rumme de mekaniske kræfter. Nogle af disse fremskridt er på vej eller skimtes i horisonten. Andre er længere ude i fremtiden.

Må jeg slutte denne del af vor diskussion med at minde om den udtalelse, at atombombens vigtigste hemmelighed var, at den virkede. Dette satte afgørende fart i andre nationers anstrengelser for at efterligne forskningen i De forenede Stater. I UFO-fænomenet får vi demonstreret videnskabelige hemmeligheder, vi ikke kender selv. Det ville være forkert, forekommer det mig, at ignorere deres eksistens.

De tilfælde, hvor man har fundet fysiske dele af UFOer, er skuffende få. Efter hvad jeg ved, er der kun ét vel-dokumenteret fund, og det var i Brasilien i 1957. Historien om dets opdagelse findes beskrevet af Dr. Olavo T. Fontes kapitel 9 i bogen „The Great Flying Saucer Hoax“ af Coral Lorenzen.

Kort fortalt blev flere små, metalliske dele opdaget af nogle fiskere fra kystbyen Ubatuba, Sao Paulo, efter at de havde set, hvad de beskrev som en lysende eksplosion af en flyvende diskos. Nogle af de brændende dele slukkedes i vandet lige ved kysten, hvor de blev opdaget.

Fontes erhvervede sig tre af stykkerne, som vejede mindre end en tiendedel af en ounce hver, og fik et af dem analyseret ved Mineralogisk laboratorium i det brasilianske landbrugsministerium. Resultatet af den første analyse var, at materialet var magnesium af en usædvanlig renhed, og at der ikke fandtes sport af andre metalliske elementer.

På basis af den første undersøgelse foretog man en anden spektrografisk prøve med anvendelse af stor omhyggelighed og de mest moderne instrumenter.

Den anden rapport var igen præget af henvisningerne til prøvens „usædvanlige renhed“. Selv urenheder, der undertiden opdages og skyldes afsmitning af kulstofstangen, der bruges som elektrode, var ikke tilstede. Endnu en prøve, hvor man brugte røntgen-diffraktion, kunne ikke opdage andre metalliske komponenter.

Et af stykkerne blev fløjet til Californien til analyse. Jeg har rapporten her. De brugte neutron-aktiverings analyser og opdagede, at ialt en tiendedel af 1 pct. var af andet metal end magnesium, 500 dele pr. million var zink – denne zink er interessant – og en smule barium og strontium.

Dette metal er sandelig af ekstraordinær renhed, og fiskere fra Ubatuba er i hvert tilfælde ikke i stand til at fremstille det.

Til hvad nytte bruges mon det meget rene magnesium i sammenhæng med et rumskib? En oplysning ligger i dets krystalstruktur. Det er en tæt, sekskantet struktur, og ligner i denne henseende de meget stærke metaller beryllium og titanium. Sekskantede krystaller har kun ét glat plan, og det tjener til at gøre dem skøre for bræk eller knæk, men stærke for trækpåvirkninger.

En af grundene til glatheden langs krystallernes planer er, at lokale ufuldkommenheder i krystallet eller fremmede atomer, skaber linier af spændingskoncentration, som hurtigt løber gennem krystallet og danner deformiteter.

Hvis disse ufuldkommenheder eller forstyrrelser kunne fjernes, ville man nærme sig selve den teoretiske styrke for krystalgitteret. Denne styrke ligger omkring millioner af pounds pr. kvadrattomme for alle materialer. Omhyggeligt fremstillede ¼-tomme glasstænger, hvor mikroskopiske overfladerevner omhyggeligt blev bortætsede og derefter lakerede, har modstået en påvirkning på 250.000 psi i en time. Smeltede kiselfibre har været udsat for påvirkninger på op til 2 millioner psi.

Derfor er fremmede atomer i et krystalgitter brændpunktet for forstyrrelser – stedet for spændingskoncentrationer, hvor selve krystalgitteret splittes og går fra hinanden. Vi kan forestille os, at et krystal af stor renhed, fri for overfladiske og indre ufuldkommenheder, ville opnå fantastiske styrker. Faktisk nærmer vi os allerede nogle af disse styrker med sammensatte boron- og jernfibre, men det gælder endnu kun for umådeligt tynde fibre.

Skulle man være så heldig at finde flere prøver af UFO-materiale, ville man eventuelt få flere oplysninger, der kunne anspore udforskningen af superstærke materialer, og måske give os færten af, hvordan vi skal opnå superstyrke i materialer, der er større end de bittesmå fibre, vi indtil nu har fremstillet.

Jeg behøver ikke at sige, at hvis man fortsætter med at benægte UFOernes realitet, vil man ikke søge efter sådanne prøver, og faktisk afvise

dem som uinteressante, når man bliver præsenteret for dem.

Dette er konklusionen af mit forberedte indlæg. Jeg ville gerne fremsætte nogle kommentarer angående nogle af formodningerne som kongresmand Rumsfeld tidligere bad om.

Jeg forstår, at nogle af mine kolleger anbefaler en omfattende udforskning af emnet, helst fra flere institutioner samtidigt.

Jeg har nogle forslag til, hvordan vi kunne opnå nye videnskabelige data, endog på dette tidspunkt.

Det er et trepunkts-program, som for det første omfatter oprettelsen af et hurtigt varslingssystem, som Colorado-projektet påbegyndte sidste februar. Derefter at drage fordel af et af de karakteristiske træk ved UFO-observationer: at de i mange tilfælde ses to eller flere nætter efter hinanden.

Vi kunne i forvejen have arrangeret instrumentpakninger, som er ordnet til øjeblikkelig tranport til de steder, hvor UFOerne er observeret. Hvis budgettet ikke rækker til sådan et program, kunne man låne tingene og have dem klar på forskellige universiteter, hvor instrumenterne på anden vis blev brugt i forskningen.

Det var det andet punkt i denne undersøgelse.

Det tredie punkt ville være samarbejde med flyvevåbnet for nårsomhelst at kunne få hurtig transport til vanskeligt tilgængelige steder.

Dette trepunkts-program ville sikkert skaffe os fysiske data, der indtil nu kun er kommet frem i anekdoter fra de dog uundværlige amatører, som tilfældigvis opholdt sig på det rette sted. Det var virkelig heldigt, at Mr. Webb var til stede ved den tidligere beskrevne observation.

Mr. ROUSH: Er det afslutningen på Deres ind læg?

Dr. HARDER: Det afslutter mit indlæg.

– – –

Under den efterfølgende „spørgerunde“ blev følgende oplyst:

Dr. BAKER: Jeg har et spørgsmål til Dr. Harder om Ubatubamagnesiet.

Var dette magnesium fra Jorden? Med andre ord, det er givet, at folk fra Ubatuba ikke kunne fremstille det, men kunne magnesiet produceres på Jorden, og hvis det er tilfældet, i hvilken forbindelse ville vi fremstille og anvende sådant magnesium her på Jorden?

Dr. HARDER: Well, så rent magnesium er faktisk fremstillet på Jorden i forbindelse med Grignard-reagenser og produceret af Dow Chemical Co., hvor magnesium af endnu større renhed end denne i virkeligheden fremstilles.

På det tidspunkt, i 1957, havde brasilianerne ikke en magnesiumsprøve fra U.S. Bureau of Standards, der var så ren som dette Ubatuba magnesium, så de kunne sammenligne. Det kan være jeg overdriver betydningen af de data, der blev fremlagt, eller som man fremskaffede på Dr. Craig's anmodning, at af de urenheder, Colorado-gruppen fandt, var den vigtigste zink-strontium med barium næst på listen. Det er meget mærkelige bestanddele set fra ethvert jordisk synspunkt.

Man fandt ingen aluminium og kun tre dele kobber pr. million, og disse er de mest sandsynlige urene bestanddele efter jordisk anskuelse.

Dr. BAKER: Er det Deres mening, at prøven delvis var influeret af sit ophold her på Jorden, og at det kunne være resterne af en ultraren ikke-jordisk legering, eller viste det sig, at disse særlige urenheder befandt sig i prøven fra begyndelsen?

Dr. HARDER: Man foretog analysen ved neutralisation på en meget lille spatel. Det er vanskeligt at sige, i hvilken udstrækning, der kan have været jordisk indflydelse i de mellemliggende 9 år, men i hvert tilfælde ville det ikke fjerne aluminium eller kobber. Der kan være tilføjet zink eller barium, skønt det forekommer noget usandsynligt.

Dr. SAGAN: Man har lavet sammenlignende analyser af f. eks. magnesium-signallys. Indeholder et magnesium-signallys store mængder urenheder?

Dr. HARDER: Det vil næppe være 99,9 pct. rent.

Dr. SAGAN: Det var det, jeg mente.

Dr. HARDER: Ja, det er rigtigt.

*

KORT FOR HOVEDET

UFO-observation fra 1558 i La Spezia.

I juli 1967 blev der i det offentlige bibliotek i byen La Spezia i Italien fundet et manuskript med en beretning fra det 16. århundrede, der berettede om en „flyvende tallerken“ eller et UFO. Krønikeskriveren, Antonio Cesna, skrev i 1558, at bønder i to forskellige distrikter fra tid til anden så en mærkelig skive, der skiftede fra gult til rødt og nedenunder havde rødtlysende ildkugler.

„Saucers, Space and Science“.

UFO-Nachtrichten, juli 1969. JBK.

Bruger UFO'er radar?

Et eksperiment for fremtidige UFO-observatører

Af Patrick A. Huyghe

Dr. Ingalls fra Cornell universitetet meddeler at have bevist, at man kan „høre“ radar. Han kom til denne konklusion, da han bemærkede, at folk rapporterede at have „hørt“ meteorer. Han hævdede, at det, vi hører, er elektromagnetiske signaler, da meteorer bevæger sig hurtigere end lyden. Senere eksperimenter beviste, at når folk var nær ved et radar, kunne de høre en højtonet summen. Selvom man dækkede for ørene, gik lyden igennem, men da man skærmede for området over deres pander (med ørene blottede), hørte de intet. Øjensynligt stimulerer radar hjernen direkte.

Ved at anvende disse konklusioner på UFO-sagen, fremkommer der flere muligvis interessante ligheder.

Hvis vi accepterer følgende rapporterede UFO-kendetegn som „fakta“, kan vi gå videre og undersøge de gensidige forhold:

1) Ofte observeres koøjer, kupler og deslige ikke på UFOerne.

2) Lydløshed rapporteres i de fleste observationer på middel eller lang afstand.

3) En lav piben, brummen, summen og andre lyde forekommer almindeligvis ved nærobservationer af UFOer.

4) Skønt der rapporteres om bilmotorer, der sætter ud i nærheden af et UFO, sker det også, at bilen ikke på nogen måde påvirkes, selvom UFOet stadig er i luften.

Punkt 1 antyder, at UFOerne har brug for radar eller noget lignende, da de fleste ikke har „vinduer“. Antager man da, at UFOerne har radar, falder punkterne 2 og 3 perfekt sammen med Dr. Ingalls opdagelse om, at lyde, der udgår fra et radar, kan høres, når man er tæt på objektet (med radaret). Og endelig kunne punkt 4 betyde, at UFOernes fremdriftsmiddel ikke nødvendigvis er elektromagnetisk og at e-m effekterne kunne være forårsaget af radar, der anvender intensive elektromagnetiske bølger.

Som konklusion stilles vi således overfor den mulighed, at UFOerne behøver radar, syntes at have det, og at anvende det på andre måder end dem, vi bruger radar til.

Bemærkning: til alle fremtidige UFO-vidner – hvis De hører lyde fra det UFO, De observerer, dæk så først ørerne. Kan De stadig høre noget så tydeligt som før, dæk så istedet området over panden og læg mærke til, om lyden lukkes ude eller bliver utydelig.

UFO ANALYSIS RESEARCH BULLETIN, juni 1969 /BK.

*

*Kommentar: Det er en interessant hypotese, redaktøren af UFOARB her opstiller, og vi kan kun støtte hans opfordring; så læs det sidste afsnit igen – og h u s k dét, hvis/når De (igen) ser et UFO. Det er jo muligt, at Patrick A. Huyghe, som bor i Newport News, **Virginia**, USA, er kommet på sporet af en brik til vor komplicerede mosaik.* *IOKj.*

Hvordan man fotograferer et UFO...

af Dr. J. Allen Hynek

Det forhold, at vi ikke har blot eet eneste absolut „skudsikkert“ (autentificeret) fotografi af et uidentificeret flyvende objekt, har indtil nu berøvet os alle enhver mulighed for at trænge til bunds i UFO-mysteriet. Der findes tusinder af UFO-rapporter, men efter min bedste overbevisning kan der ikke fremlægges eet eneste fotografi som uomtvisteligt, videnskabeligt bevis for eksistensen af UFO'er som ægte, håndgribelige genstande.

For at vi nu ikke skal rode os ind i stridigheder om ordenes betydning, så lad os gøre det klart, hvad vi snakker om. UFO'er eksisterer idag som rapporter: Rapporter om observationer på himlen (og undertiden på jorden) af noget, der åbenbart er genstande, eller fænomener, lys og former, som ikke kan forklares, selv ikke af eksperterne.

Vi taler her ikke om IFO'er, dvs. Identificerede Flyvende Objekter; ting, der forvirrer de mennesker, der udfærdiger de oprindelige rapporter, men som bliver tilfredsstillende forklaret af mere kyndige eller teknisk trænede mennesker. For eksempel har yderst få mennesker nogensinde set et virkeligt klart lysende meteor, også kaldet ildkugle eller bolide. Ligeledes har kun meget få set en satellit genindtræde (i atmosfæren), når den langsomt og flammende flyver over himlen. Når de ser det, kan det meget vel føre til en UFO-rapport – der hurtigt bliver forvandlet til en IFO-rapport af videnskabsmænd med den fornødne baggrund. Andre IFO'er har omfattet fly, der har reflekteret sollyset; videnskabelige sporings-balloner i stor højde; almindelige satellitter; fugle på træk; luftspejlinger, og – ja, endog projektører, der har „spillet“ på et højtliggende, tyndt skylag om natten.

Lad os også definere ordet „autentisk“. Jeg har fået overdraget mange fotos, der angiveligt var ægte; og det var de måske også. Men på hvem hviler bevisbyrden? Der kan ikke være tvivl om, at det påhviler dén person, der afleverer fotografiet, ikke modtageren. Man har somme tider spurgt mig: „Lad os antage, at *De* så et UFO og tog et foto af det. Ville de så ikke forvente, at folk troede på Dem, eftersom De har været (US) luftvåbnets konsulent i dette spørgsmål i mange år?“ Men jeg ville ikke forvente, at de troede på mig, med mindre jeg kunne fremlægge beviser for dets ægthed.

Jeg ville ikke engang vise nogen billedet, med mindre jeg havde edssvorne erklæringer fra to uafhængige vidner, der lød på, at de havde set mig tage billedet af genstanden. Hvis jeg havde disse, ville jeg også være parat til at overlade det originale negativ og kameraet til et kvalificeret udvalg af videnskabsmænd, til undersøgelse og vurdering. Men, da jeg selv er videnskabsmand, ville jeg ønske at være til stede ved enhver undersøgelse og vurdering. Og jeg ville lade alt dette ledsage af en fuldt udtømmende beretning, så nøjagtig, som det var mig muligt, om nøjagtigt hvad der var foregået, begivenhedernes rækkefølge i tid og bevægelser.

Hvorfor er alt dette så vigtigt? Kan vi ikke bare være flinke fyre og tage en mands ord for, at han faktisk fotograferede et UFO? Desværre nej. På et kontroversielt og usædvanligt område som UFO'er er et billede værdiløst, med mindre det kan dokumenteres fuldt ud; for det skal bringes for domstolen – videnskabens domstol. Men hvordan skal vi så bære os ad med at få fat i et videnskabeligt set acceptabelt billede af et uidentificeret flyvende objekt?

UFO-fotografering er et yderliggående eksempel på fotografering af en usædvanlig og overraskende begivenhed. Samme form for årvågenhed og beredthed gælder for dem begge. Stil på forhånd Dem selv det spørgsmål: Hvordan skal jeg være forberedt for at kunne fotografere en ildebrand, et jordskred, en eksplosion eller en usædvanlig skyformation – eller et usædvanligt fly? Dette sidste eksempel er forresten det, der

kommer fotografering af et UFO nærmest, og det ville måske være nyttigt at øve sig ved at fotografere lavt- og højt-flyvende luftfartøjer som træning i at panorere („følge") jævnt med kameraet.

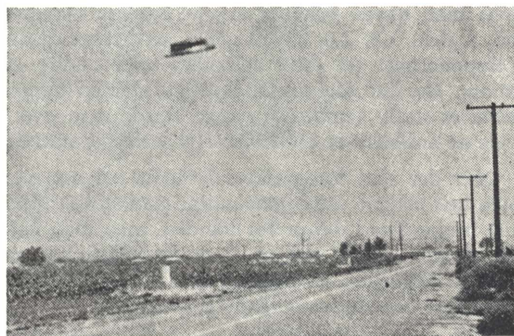
Eftersom det er „Overraskelses"-fotografering, vi beskæftiger os med, er det udelukket, at vi kan slæbe alt for meget udstyr og tilbehør med os. Jeg har været på udkig efter UFO'er i næsten 20 år men har endnu synet af et til gode! Alligevel går jeg rundt med et stereo-kamera til farvebilleder, stillet på uendeligt, (afstanden), 1/100 (sekund), og blænde 4. Hvis noget overraskende sker, kan jeg trække apparatet frem fra mappen (hvor jeg altid har det), „skyde" først og stille spørgsmål senere. Hvis tiden tillader det efter den første „på må og få"-optagelse, så ville jeg derefter ændre på (tid, blænde, afstands-)indstillingerne til de tal, der var mest passende ved denne lejlighed.

Vi kan inddele fotografering af UFO'er i tre hovedafsnit: Udstyr, beredthed og billed-komposition. Lad os et øjeblik se på, hvad der bør være med på UFO-fotografier. Af og til har jeg modtaget fotos, der viser en eller anden form for uidentificeret genstand, (formentlig), men intet andet. Der er ingen reference-genstande, såsom træer og huse, – der kunne tjene som kontrolpunkter for bevægelse, afstand, etc. – med på fotografierne. Selv i tilfælde af overraskelses-fotografering skulle det være muligt, synligt og hurtigt, at få den uidentificerede genstand bragt på (sigte-)linie med et hus, et træ eller med fjerntliggende bygninger, højdedrag eller træer som baggrund. *At fotografere genstanden op imod den bare himmel er praktisk taget uden værdi.*

Hvis man kan få genstande med i såvel forgrunden som baggrunden, så kan man, når man kender afstands-indstillingen, omhyggeligt undersøge skarphedsindstillingen for genstande i baggrund og forgrund, såvel som for selve det ukendte objekt. Dette vil gøre det muligt at bedømme afstandene og også objektets tilsyneladende størrelse på filmen. Udfra disse bedømmelser (vurderinger) kan man få et vist indtryk af UFO'ets virkelige størrelse – hvilket selvsagt er betydningsfuldt.

Af to væsentlige årsager bør man tage så mange fotos af UFO'et, som tiden tillader. Den første er, naturligvis, at sikre sig et godt, brugbart, latent (fordi det ikke er fremkaldt o. a.) billede ved forskellige lukker-hastigheder og blænder-indstillinger over et stort område (forskellige åbninger), hvis De ikke er sikker på, at de oprindelige indstillinger er de bedste. Det er lige så vigtigt at få rækkefølgen i tid-bevægelse af det uidentificerede objekt. Hvor langt er det fra et givet træ på fotografi nr. 1, – og derefter, på fotografi nr. 2? Disse målinger muliggør beregning af vinkel-hastigheden, der igen kan omsættes til den lineære hastighed, hvis afstanden fra apparatets linse til objektet kan bedømmes. Ydermere er det, hvis der er mulighed for at tage en serie billeder, af yderste vigtighed at vide tidsintervallet mellem hvert billede, i sekunder eller minutter.

Dersom det er muligt, bør kameraet forblive i samme position fra billede til billede (tag alle billederne fra samme sted – uden at bevæge apparatet). UFO'ets respektive afstande fra reference-punkter på en række billeder taget fra samme sted, muliggør – i forbindelse med (oplysning om) tids-intervallerne mellem billederne – vurdering af vinkelhastigheden. En af de meget store mangler ved et typisk UFO-foto – der bliver overladt til luftvåbnet eller andre organisationer – er ofte den, at der kun bliver indleveret ét foto, selv i de tilfælde, hvor fotografen havde rigelig tid til at tage en halv snes billeder.

Polaroid-fotografi, taget af den californiske Highway Inspector Rex Heflin. Det blev af det amerikanske flyvevåben kaldt et svindelnummer. Hynek siger, at dette ikke er blevet bevist, og at hans udspørgning af Heflin har fået ham „til at spekulere på ...".

Udstyr

Med hensyn til udstyret er det klart, at man må have et kamera, nemt at transportere og let at få fat i. Et (spejl)-refleks kamera 35 mm (24 ×

36) med en zoom-linse i god kvalitet, variabel brændvidde fra 85-200 mm, plus en 50 mm standard-linse, er et godt valg. Fotografen bør beholde standard-optikken på kameraet, hvis han da ikke er meget dygtig til at betjene zoom'en. Hvis tiden tillader det, kan ekstraudstyr som en god afstandsmåler være nyttig for vurdering af afstanden til UFO'et.

Ved brug af de længere linser (med større brændvidder), til tele-fotografering, bliver det meget vigtigt at holde kameraet stabilt. Mange UFO'er, der er blevet rapporteret, og som viste sig som stationære eller langsomt bevægende lys om natten, kunne måske have været fotograferet, hvis man havde benyttet største blænde (laveste tal, f. eks.: 1,8, 2,0, 2,8 o. a.) og en belysningstid (eksponering) på flere sekunder eller endog et minut. Da det ikke er sandsynligt, at man kunne have et stativ (trebenet) parat, burde man overveje at anskaffe et UNIPOD (et et-benet stativ).

Når der skal fotograferes UFO'er, vil det næsten helt sikkert være nødvendigt med støtte. Man må bruge, hvad der er for hånden, men man kan få effektiv støtte ved at anvende bilens tag, et træ, en hegnspæl, en husvæg eller en hvilken som helst fast, forhåndenværende genstand.

Ved overraskelses-fotografering kan man kun bruge lidt om overhovedet nogen tid til indstilling. Men det gælder ikke om at vinde en kunstpris; det drejer sig om at fotografere et fænomen så godt som muligt på yderst begrænset tid. Fred Beckman, en elektron-mikroskopist fra Chicagos universitet, som sammen med mig udarbejdede denne artikel, forslår altid at have kameraet indstillet på hyperfocal afstand. Når linsen er indstillet på uendeligt, rækker dybdeskarphedsfeltet fra uendeligt til et sted nærmere ved kameraet. Denne afstand fra kameraet til „nærhedsgrænsen" for det skarpe felt (den korteste afstand fra kameraet på hvilken genstande bliver skarpt aftegnet på filmen) kaldes den hyperfocale afstand. Hvis linsen er indstillet på hyperfocal afstand, rækker længden af dybdeskarphedsfeltet fra halvdelen af den hyperfocale afstand til uendeligt. Ved at indstille linsen på hyperfocal afstand opnås den største dybdeskarphed ved enhver given blænder. For at få den størst mulige dybdeskarphed i praksis må linsen sættes på den efter de forhåndenværende oplysninger mindste tilladte blænder (altså f. eks. f. 16 eller 22 o. a.), og indstilles på hyperfocal afstand. De hyperfocale afstande for linser af alle rækkevidder ved alle blænder kan ses på tabeller, som kan fås i handelen, og som undertiden vises på selve kameraet.

Hurtig film er godt

Hvis der sidder en hurtig, universal, pancromatisk film som f. eks. (Kodak) Tri-X i kameraet (Det må nævnes, at der er forskel på den amerikanske Tri-X film og den, der kan fås i Danmark. red.), kan det i forvejen indstilles på afstand og blænder, som passer til flere betingelser, og der kan tages billeder uden eksponeringsberegninger og kameraindstillinger. Man kan bare tage kameraet og trykke af – hvilket netop er, hvad man må være forberedt på ved al slags overraskelsesfotografering.

De vil måske ikke tro, at det er muligt, men denne metode kan lykkes fordi Tri-X filmen har et meget stort eksponeringsspillerum. Et brugbart billede med en rimelig klarhed opnås med eksponeringsindexer fra omkring 100 til 1.600. Billeder taget på denne måde ved hurtigt opdukkede situationer bør ikke fremkaldes af fotografen selv. Fotografen bør lave en liste over alle eksponeringsdata – især det anvendte eksponeringsindex – og sende den ikke fremkaldte film til en ekspert, da valget af fremkalder osv. vil afhænge af disse data. Den professionele fotograf har også faciliteterne til at fremkalde billedet under nøje opsyn, for at få alle de opfangede detaljer med på selve billedet. Det er meget vigtigt at undgå en forkert fremkaldelse under disse særlige omstændigheder.

Disse råd gælder også, omend i mere begrænset omfang, for hurtige farvefilm og så godt som for alle langsomme farve- eller sort-hvide film, som man ikke sådan kan manipulere med i fremkaldelsen.

Hvis tiden er meget kort, kan næsten alle film eksponeres i dagslys ved en forudindstilling på 1/125 ved blænder 8 eller 11. Der vil altid komme noget på en langsom eller hurtig sort-hvid film under disse omstændigheder. Hvis der bruges langsom farvefilm, er 1/50 sekund og blænder 5,6 næsten sikker på at give brugbare om end ikke kunstneriske resultater. (Ved en så langsom lukkertid er det næsten tvingende nødvendigt med fast støtte. red.). Men i alt dette kan intet sættes i stedet for erfaring. Hvis man holder sig til ét kamera og én filmtype og kender dem grundigt, kan man få brugbare resultater nat eller dag uden belysningsmåler. Hvis tiden tillader brugen af en belysningsmåler, er det bedste at aflæse eksponeringen på en „spot-meter". (Plet-måler). Sådan en måler har en rækkevidde (følsomhed) på fra 1 til 3 grader.

Hovedpunkterne kan samenfattes således: 1. Øv Dem jævnligt på „overraskelses-fotografering". Det kan blive en sport at prøve at blive hurtigste

mand i østen, syden, vesten eller norden! 2. Hold Dem til ét kamera, og eftersom overraskelser ikke er til at forudsige, hav altid kameraet med Dem. Og jeg mener *altid.* Jeg har mit kamera i en mappe, og jeg tager det uforknyt med ind i restauranter, og når jeg er ude i små ærinder, for man kan aldrig vide, hvornår lejligheden opstår til at få god brug for det. 3. Hav altid et rimeligt antal billeder tilbage på filmen. Gå ikke rundt med kun ét billede tilbage på rullen. Vær sikker på altid at have mindst tre eller fire optagelser tilbage. 4. Forudindstil Deres kamera på hyperfocal afstand og øv Dem på hurtigt at holde kameraet stille. 5. Hav linsehætte på Deres kamera og eventuelt også et ultraviolet filter. 6. Øv Dem igen og igen. Og hvis De skulle træffe at se et UFO, så spar ikke på filmen. Det er den begivenhed, De har ventet på. Endelig, lad fremkaldelsen ske hos en ekspert, hvis De virkelig mener at have fotograferet noget af mulig videnskabelig værdi. Husk, at et godt UFO-billede afgjort vil være af stor videnskabelig interesse, og det at tage mange optagelser, burde være en selvfølgelighed. Mange af de påståede UFO-fotografier, jeg har modtaget, har været på Polaroid Land film, og når dette er tilfældet, har jeg i almindelighed kun modtaget ét billede. Polaroidfotografering har mange gode sider, men overraskelsesfotografering, når man ønsker flere eksponeringer i hurtig rækkefølge, er ikke en af dem, selv ikke med 15-sekunds fremkaldelse.

Lad os nu sige et par ord om UFO-fotografering i almindelighed og også om de prøver, man kan forvente, at eksperterne lader filmen gennemgå, hvis man sender et UFO-billede til de behørige, videnskabelige autoriteter.

UFO-fotos mangler referencepunkter

Der har været forelagt en del *tilsyneladende* gode UFO-fotografier i årenes løb. De er måske og måske ikke dygtigt lavede falsknerier, men de lider sædvanligvis af alvorlige mangler, som gør dem næsten værdiløse rent videnskabeligt, selvom de måske er autentiske. For eksempel er billederne af de uidentificerede objekter sædvanligvis meget små og viser kun få eller ingen detaljer. Oftest er der ingen reference-objekter på billedet som f. eks. telefonpæle, træer osv., nødvendige for at fastslå målestok, dybdeskarphedsfelt, relativ bevægelse fra den ene optagelse til den anden osv. Hyppigt viser de kun noget i luften, som kan være både nær ved og langt fra, eller som endog kan være en hjulkapsel kastet op i luften og fotograferet på kort afstand. På den anden side kan det også være noget virkeligt ukendt. Sådanne billeder forvirrer kun, skaber unødvendige diskussioner, og får os ingen vegne.

Men hvis skarpheden af objektets fokus passer med visse kendetegn på billedet, som man kender afstanden til, så kan man sige, at objektet, hvad det end er, var længere væk end Q fod og nærmere end R fod. Hvad dette angår, er det ret så kedeligt, at stereoskopisk fotografering ikke længere er på mode. Personligt har jeg altid et farvestereoskopkamera med mig, hvor jeg end går hen. Jeg har også et lille hånd-spektroskop (som bl. a. kan fås hos Central Scientific Company og Edmund Scientific Company) og et lille stykke kopilysbrydningsgitter (se UFO-NYT nr. 5, 1969) så jeg, hvis et ukendt lys skulle være skarpt nok, kan undersøge spektret visuelt eller anbringe gitteret over en af linserne på stereokameraet. Således kunne jeg få både billedet af obj. og dets spektrum.

En rigdom af UFO-rapporter viser, uden hensyn til hvad de ellers udgør, at UFO'er forekommer i så godt som alle former og størrelser, lysstyrker og farver, og viser sig under forskellige belysningsbetingelser, fra en måneløs nats mørke til klart dagslys. Skønt UFO'er i sandhed plejer at overraske os, så er de (hvad det så end drejer sig om) heldigvis i de fleste tilfælde til stede længe nok til at man kan nå at få taget et godt billede.

Hvorfor har vi så ikke flere UFO-fotografier? Dette spørgsmål har jeg stillet mange gange til folk, jeg har interviewet angående deres UFO-observationer. Som oftest siger de naturligvis, at de ikke havde noget kamera med sig. Men i et overraskende antal tilfælde tilstår de flovt, at de havde et kamera i bilen eller indenfor rækkevidde hele tiden, men de var så ophidsede, at de slet ikke tænkte på at tage et billede!

Så hvis De tragter efter den berømmelse og ære, der tilkommer den, der tager det første virkelig „skudsikre" UFO-fotografi, så vær beredt. Det er en stor fordel at have et „work-horse" kamera, som De bruger ofte og er helt fortrolig med.

En sådan fortrolighed hjælper også ved bedømmelse af eksponeringstid og blænderåbning. Der er måske ikke tid nok til at få en belysningsmåler frem, og den kan også vise sig at være ubrugelig alligevel. De ville blive overrasket, hvis De vidste, hvor mange UFO-rapporter, der indsendes til Air Force med den erklæring, at der blev taget fotografier, men intet viste sig på filmen! Dette viser naturligvis, at der er tale om en amatør, som tror, at når bare han kan se det, kan han også fotografere det. Han glemmer, at øjet på grund af dets store smidighed er langt mere lysfølsomt end den fotografiske emulsion.

Billederne for små

Eller, hvis billedet viser noget, er det sandsynligvis blot en plet. Amatøren er ofte ikke klar over, hvor lille f. eks. månen er på et almindeligt fotografi, skønt den for øjet ser ret stor ud på himlen. (Kun ca. 1/100 tomme i diameter for hver tomme af linsens focale rækkevidde. En 50 mm linse vil gengive et månebillede på kun 1/50 tomme – ca. ½ mm – i diameter ... US. red.). Mange rapporterede UFO'er har ifølge observatøren en tilsyneladende vinkelstørrelse lig månens eller mindre.

Om natten kan tidseksponering meget vel blive nødvendig, og man kan øve sig på kendte objekter. Prøv nogle forsøgsoptagelser om natten rettet mod gadelys en husblok borte, eller mod månen eller mod en lommelygte 30 fod væk.

Jeg kommer i tanke om en hændelse, hvor et yderst værdifuldt UFO-fotografi kunne være taget, hvis blot *ét* af de mange vidner havde tænkt på at sætte et simpelt kamera på en vindueskarm og tage en tidsoptagelse på et minut eller to. Det var tidligt i 1966 på tidspunktet for de berømte „sumpgas" observationer i Hillsdale, Mich. Sumpgas*) var naturligvis kun én af flere mulige forklaringer, men den syntes mest sandsynlig dengang. Havde pigerne fra Hillsdale College imidlertid brugt bare et billigt kamera, stillet det på tid og prøvet forskellige indstillingskombinationer, ville de have kunnet fremvise noget objektivt. Betænk de røde, blå og gule lys, de fortalte at have set over sumpene (hvis De husker tilfældet, som var meget omtalt dengang). Tidsoptagelser med farvefilm ville sikkert have bekræftet de omtalte farver og ligeledes bevægelserne, og kunne endog have antydet form eller størrelse. Desværre gik den gode lejlighed tabt, selv om lysene ifølge pigerne var synlige i to til tre timer.

Hvis De i forvejen gør forsøg med kendte objekter om natten er der mindre chance for, at De bliver taget uforberedt. Hvis De har gjort forsøg i forvejen med optagelser af gadelys, neon o. lign. vil en hurtig sammenligning i hovedet mellem UFO'ets klarhed og Deres forsøgsobjekter afsløre rundt regnet hvilken eksponeringstid, der vil være den bedste.

Nu er der, udover at tage billedet, som selvfølgelig er det vigtigste, en del ting, der skal gøres umiddelbart derefter. Først – og af absolut vigtighed – find vidner. Se Dem straks rundt, for at konstatere, om nogen har set Dem tage billedet. Lad ham ikke under nogen omstændigheder slippe bort. Undlad ikke at standse en forbipasserende, eller at kalde på fremmede, selv på nogen afstand. De bliver måske overraskede over Deres anmodning, men det gør kun lidt, hvis det lykkes Dem at få fat på de meget vigtige vidner, der så Dem tage fotografierne. De er måske verdens mest pålidelige menneske, som ikke under nogen omstændigheder nedværdiger Dem til trickfotografering, men det er der ingen andre, der kan være sikre på. Overfor videnskabens domstol gælder kun sikre beviser.

Dernæst er det vigtigt at nedskrive alle tekniske data om fotografiet, inclusive de nøjagtige tider for hvert foto, og derefter nyttige punkter såsom den nøjagtige kompasretning, De var vendt mod, da billedet blev taget, objektets vinkelhøjde over horisonten og fremfor alt, et fortalt indtryk af begivenhedernes rækkefølge. Stol endelig ikke på hukommelsen. Skriv det hele ned og notér også, hvornår det er skrevet. Hvis der er måne eller sol fremme, så bemærk, hvor på himlen den stod.

Bemærk størrelse, hurtighed

Prøv i beretningen at fastslå objektets tilsyneladende vinkelstørrelse og dets tilsyneladende vinkelbevægelse. Dette gøres lettest, når man husker, at solen og månen fylder en halv grad på himlen (og det samme gør en aspirintablet, holdt i en arms længde). Efter at have fotograferet, bedøm så, om enden af Deres lillefinger holdt i en arms længde fuldstændig dækker objektet.

Med hensyn til fart, så kan den virkelige hastighed ikke bedømmes, med mindre man også kender objektets afstand. Men med vinkelhastigheden kan det lade sig gøre. F. eks. med hånden udstrakt og fingrene adskilte, hvor mange sekunder ville det så tage objektet at tilbagelægge afstanden fra tommel- til lillefinger? Eller hvis en lineal er ved hånden, og bliver holdt op i en arms fulde længde, hvor mange cm og mm pr. sekund eller pr. minut bevægede objektet sig?

Hvis det lykkedes Dem at fotografere et UFO, og De har nedskrevet en beretning om hele begivenheden så snart som muligt, inclusive ovennævnte punkter tillige med sådan noget som vejrbetingelserne og Deres følelsestilstand, henvend Dem så direkte til mig ... (I Danmark, læs: S.U.F.O.I.s rapportcentral! D. red.).

Skil Dem imidlertid *ikke* af med de originale negativer med mindre De er sikker på, at de bliver brugt videnskabeligt i de rette hænder og

---

*) (Hyneks egen, *midlertidige,* (og af pressen aftvungne) mulige forklaring – se også McDonald-bogen, side 44 for en mere udførlig omtale af hændelserne. D. red.)

derefter bliver sendt retur til Dem. Overlad dem endelig ikke til den første den bedste journalist, der dukker op, uden at De sikrer Dem, hvilke reproduktionsrettigheder, De får.

Hvilke undersøgelser vil eksperterne foretage på Deres foto? Med mindre optagelsen af billedet er bevidnet af uafhængige personer, vil det første skridt være at få autentiteten afprøvet. Ved at undersøge mikrofotografier af strukturen af billedets korn kan eksperter ret let sige, om der er brugt tricks, som f. eks. dobbelt-eksponering eller mørkekammer-fiks-fakserier. Når først mørkekammer-tricks er udelukket og billedet erklæret ægte, så er spørgsmålet, om fotografen bare har sendt et billede af et lille objekt relativt nær ved kameralinsen og udgivet det for et stort objekt langt borte.

I det fotografi, der indeholder flere referencepunkter (og især, hvis flere fotos efter hinanden viser bevægelser), er det relativt let at rekonstruere objektets niveau og dets afstand fra kameraet. Små objekter holdt tæt ved kameraet har mange egenskaber, der afslører dem som sådanne; en af dem blev udpeget af Leonardo da Vinci længe før fotografering var kendt. Han bemærkede den kendsgerning, at fjerne objekter aldrig ses så skarpt som nære objekter, på grund af den „udviskende" virkning, forårsaget af den lange atmosfæriske vej, lyset må tilbagelægge, før det kommer til kameraet. Lang vej gennem luften slører og får et objekts kanter til at synes mindre skarpe. På mange falske UFO-fotos, der er indsendt til Air Force, har dette røbet falskneriet.

Men naturligvis vil det ikke blive et falskneri, når De indsender et UFO-fotografi! Nu må analytikeren prøve at finde ud af så meget om objektet, han er i stand til. For at få detaljer frem som De ikke har anelse om er der, vil analytikeren først forstørre billedet, og hertil vil han sædvanligvis bruge collimeret eller parallelt lys. Når lyset passerer gennem et negativ i en parallel stråle, giver det en klarere og mere detaljeret forstørrelse, fordi ikke-parallelt lys rammer mange flere emulsionskorn og utydeliggør billedet. Det vil sige, ved en almindelig forstørrelse „ser" en bestemt lille del af billedet lyset komme fra flere retninger, når det spredes gennem emulsionen. Parallelt lys kommer i en lige stråle.

Ved brug af fotometrisk teknik, hvor en mikroskopisk lysplet føres frem og tilbage over Deres fotografi, passerer gennem det og falder på en foto-elektrisk celle, der derefter gengiver resultatet som et spor på en elektrisk recorder, kan meget fine forandringer i billedets tæthed afsløres. Isofotoer, eller linier af ens tæthed, kan spores ud på et stort kort, som skildrer lysfordelingen over objektet. Disse afslører nuancer i lyset, som det blotte øje ikke er i stand til at opdage og kan give oplysninger om objektets overfladebeskaffenhed, dets variable reflektion og især i kanterne kan det nøjagtigt vise, netop hvor skarpt defineret det fotograferedes grænser går. Når en lignende sammenligning foretages med andre objekter, både fjernt og nært i billedet, kan en hel del siges om objektets virkelige afstand og som følge deraf, dets virkelige størrelse.

Der er endnu en grund til, at det er så vigtigt at have så mange referenceobjekter som muligt både nærved og langt borte i Deres foto. Med dem har den fotografiske detektiv et umådeligt materiale at arbejde med; uden dem har han blot et billede (i. e. en genstand) hængende i rummet, og ingen kan sige meget om det.

Fotoet kan være værdifuldt

Jeg ønsker Dem held med foretagendet. Chancerne for at træffe sammen med et UFO, hvad det så i virkeligheden er, er små. Men hvis der overhovedet er noget om dette UFO-fænomen (altså, hvis det virkelig repræsenterer en form for fysisk realitet), så ville et autentisk fotografi sandelig være mere værd end ikke bare tusinde ord, men en million ord, og sandsynligvis ikke så få dollars. Og et fotografi kan, hvad intet andet kan: Det kan afgørende bevise, om en person, som siger han så et UFO, havde et billede på sin nethinde.

Den bedste måde at bevise, at en person, som rapporterer et UFO, ikke er offer for en vision eller en mental forstyrrelse, er at have et fotografi af det sete. Det er vanskeligt at fotografere en hallucination.

Popular Photography, marts 1968. /IOKj.-BK.

*

UFONAUT-VEJVISER

Willy Wegner har udarbejdet et hæfte, „UFONAUTER", som i stikordsregister-form omtaler knapt 200 kontaktberetninger. Hæftet er på 28 sider, har litt. henvisninger og fås fra FUFOS, Brobergsgade 12, 1. sal th., 1427 København K. – Pris kr. 3,50.

AAAS, Condon og Rothberg

Som planlagt i mere end ét år holdt det amerikanske selskab for videnskabelige fremskridt (American Association for the Advancement of Science – AAAS) et UFO-symposium den 26. og 27. december 1969 under det årlige møde i Boston. Symposiet betragtes som det vigtigste, videnskaben nogen sinde har holdt over UFOer. Pressedækningen var god og symposiet var en succes i den forstand, at det hævede UFO-sagen op til et højere plan: til videnskabelig efterforskning og diskussion.

APRO repræsenteredes af Dr. Vladimir Stefanovich, rådgiver i biokemi fra Boston universitetets medicinske fakultet, og Dr. John S. Derr, fra MIT's afdeling for Jord- og planetvidenskab. Dr. Derr forsynede APRO med alle oplysninger og skrev en artikel om symposiet (offentliggjort i UFO-NYT nr. 3, 1970, side 94–97).

Et af højdepunkterne var en pressekonference, organiseret af Dr. Thornton Page fra NASA's center for bemandet rumfart i Houston, hvori det blev afsløret, at Dr. Edward U. Condon, tidligere leder af Colorado universitetets UFO-projekt, ikke alene nægtede at overvære symposiet, men forsøgte at få det standset gennem flere kanaler, herunder vicepræsidenten for De forenede Stater. Skønt Mr. Spiro Agnew er chef for præsident Nixons rådgivningsorgan for rumfart, ville han ikke være i stand til at forhindre, at AAAS, en privat organisation, afholdt et UFO-symposium, selvom han gerne ville. Følgelig står det ikke klart, hvorfor Dr. Condon, tidligere præsident for AAAS og det amerikanske fysiske selskab (som gentagne gange har erklæret, at han ikke ønsker at blive indblandet i fremtidige UFO-debatter) henvendte sig til visepræsidenten i det ærinde. Faktisk var Dr. Condons udspil så overraskende, at APRO forhørte sig hos flere, der havde haft berøring med AAAS symposiet, herunder hos Dr. James E. McDonald (som aflagde beretning om emnet til pressen i Boston), og fik sikkerhed for, at påstanden var sand.

Måske forstås Dr. Condons forsøg på at forhindre et videnskabeligt møde om et emne, han personligt ikke finder vigtigt, bedre efter at man har læst hans artikel „UFOer, jeg har elsket og mistet" i december-nummeret 1969 af *Bulletin of the Atomic Scientists.* (Denne artikel er baseret på en forelæsning, forelagt det amerikanske filosofiske selskab i april 1969.) Med brug af samme omhyggelige udtryksmåde som i Condon-rapporten, udtaler han: „Nogle UFOer kan måske være sådanne (ujordiske) gæster, det kan postuleres, og nogle forfattere går så langt som at sige, at de er det. At finde klart, utvetydigt bevis på dette punkt, ville være en videnskabelig opdagelse af første karat, en opdagelse, jeg meget gerne ville gøre. Vi fandt ikke et sådant bevis, som det fremgår af rapporten. Men det er ikke rigtigt at sige, at vi 'beviste, at flyvende tallerkener ikke kommer ude fra rummet'. Alt, der kan siges er, at i de sager vi gennemgik omhyggeligt, fandt vi intet bevis til støtte for hypotesen om deres ujordiske oprindelse".

Efter denne objektive udtalelse, kom Dr. Condon ind på sin sædvanlige diskussion om kontaktpersoner, okkultisme og astrologi og erklærede derefter: „Måske skulle vi have en national magiforskning, for at få foretaget et storstilet og bekosteligt studium af alle disse sager, deriblandt den fremtidige, videnskabelige UFO-forskning, hvis der skal være nogen". I betragtning af den kendsgerning, at American Institute of Aeronautics and Astronautics (AIAA) allerede nu er i gang med udforskning af luftfænomener og vil fortsætte hermed, kan denne udtalelse måske nok få en til at tvivle om de reelle hensigter. (Se UFO-NYT nr. 5, 1969, side 181. red.)

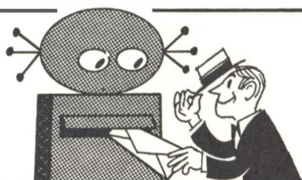
Dr. Condon afslutter sin artikel med endnu en overraskende udtalelse: „Hvor der kan være fare for fordærvelse af børns sind, går jeg ikke ind for talefrihed. Efter min mening skulle forlæggere som udgiver eller lærere som underviser i nogen af pseudo-videnskaberne og fremlægger disse som vedtagne sandheder, hvis de findes skyldige, piskes offentligt og for altid bandlyses fra yderligere aktivitet i disse sædvanligvis agtværdige professioner. Sandhed og børns sind er for dyrebare for os til, at vi kan tillade, at de bliver mishandlet af charlatans".

Idet han fulgte en mindre streng filosofi, skrev et andet tidligere medlem af Colorado universitetets UFO-projekt, Dr. Gerald Rothberg, en artikel i december-nummeret af *Physics Today,* udgivet af det amerikanske fysiske institut. Dr. Rothberg, professor i fysik tilknyttet Stevens teknologiske

institut, anmeldte faktisk *Condon-rapporten, UFOs? Yes!* af Saunders og Harkins, og *Aliens in the Skies,* John Fullers sidste bog (som bortset fra introduktionen er direkte afskrevet efter Repræsentanternes Hus' Science and Astronautics Commitee UFO-høring den 29. juli 1968) (se bl. a. UFO-NYT nr. 6, 1968, side 235, og dette nummer. red.). Imidlertid tilkendegiver Dr. Rothberg også kraftigt, at Condon-studierne på ingen måde modbeviste den ujordiske hypotese (ETH) for UFOerne, men snarere, at det var „. . . sandsynligt, at resten af de uforklarede rapporter (i Condon-rapporten) også kunne forklares, hvis man havde flere oplysninger, og at ETI hypotesen (ujordiske intelligenser) er unødvendig og uproduktiv". Men det er denne „nagende rest" af uforklarede tilfælde, som afholder ham fra at affærdige UFOerne og han siger: „Når man kommer til observationsstedet indenfor 30 minutter og en ellers normal, respektabel familie fortæller, at de har set en stor, lysende skive med kuppel og et blinkende rødt lys svæve 10 meter over deres hoveder, er det svært at tro, at de ikke så noget virkeligt og mærkeligt".

Dr. Rothberg slutter sin artikel med at efterlyse „et hæderligt tidsskrift, der vil vedkende sig denne legitime videnskabelige gåde og offentliggøre analyser af UFO-rapporter, hvori også ETI-tilhængere fremlægger deres resultater. Hvem ved? De kan jo have ret".

The APRO Bulletin, jan.–feb. 70. /*BK.*

BREVKASSEN

løst og fast om UFO-sagen

Vi har modtaget dette indlæg og har fundet det så interessant, at vi fluks har sendt det i trykken. Desværre er undertegnede ude af stand til at bedømme teorien, men vi opfordrer ivrigt læsere, som måtte være i stand dertil, til at kommentere den.

IOKj.

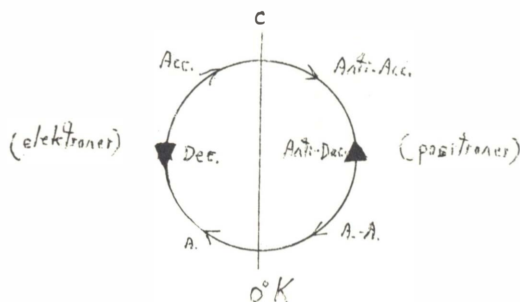
Redaktør Iver O. Kjems, UFO-NYT

Muligvis vil følgende teori an. lysets hastighed og denne „grænse"s evt. overskridelse interessere læserne? Da jeg mener, at dette har betydning for en en mulig interstellar rumfart!

Det kan tænkes, at det forholder sig således, at vor materielle verden eksisterer mellem de to yderpunkter: lysets hastighed = c og bevægelsens (= temperaturens) absolut mindste hastighed = 0° Kelvin. Ligesom det, i øjeblikket, anses for at være umuligt for et materielt legeme, som f. eks. en partikel, at opnå c – således anses det også for at være umuligt helt at standse en partikels egenbevægelse, og dermed nå ned til 0° K. Men hvis UFO'er kommer fra stjernerne, så er det sandsynligt, at den ukendte intelligens, der formodenligt befinder sig i UFO'erne, har løst problemet!

I store cyklotroner har man opnået hastigheder nær c. Det har vist sig, at partiklerne bliver „tungere" (dvs. mere eksisterende) jo nærmere c disse når – men samtidigt har man også konstateret, at der opstår antipartikler. Det er tænkeligt, at disse antipartikler opstår p. g. a. en overskridelse af c! Der „eksisterer" muligvis en antiverden mellem c og 0° K, bare på „den anden side" – forstået således, at når en partikel er accelereret til over c-hastighed, så øges dens hastighed ikke mere, men derimod decelererer den i antiverdenen. Således bliver f. eks. en elektron til en positron! Hvis nu positronen i antiverdenen decelereres yderligere, vil den tilsidst nå til 0° K – men „fra den anden side"! Dette forhold kan anskueliggøres ved, at man forestiller sig en cirkel delt af en lodret streg. Øverst mærker vi punktet, hvor stregen deler cirklen, med c og nederst med O° K. Vor materielle verden symboliseres af venstre del af cirklen og antiverdenen af højre del. Heraf ses hvorledes både en acceleration og en deceleration af en partikel (og dermed rumskib) resulterer i, at eksistensen overgår til antiverdenen! Cirklen er naturligvis kun et symbol, det kan udmærket tænkes, at de to verdener „i virkeligheden" eksisterer parallelt, således at andre overgange måske er mulige. Det er af betydning, at tiden forlænges når man nærmer sig c, for det betyder at c = nul tid! Altså, at det tager ca. 8 min. for

lyset, at nå jorden fra solen, betyder ikke at lyset har bevæget sig i 8 min. – men at det ikke tager tid *(for lyset)* og at det ikke har bevæget sig! For det har kun mening at tale om bevægelse i vor, el. antiverdenen, verden mellem 0°K og C!

Måske kan De bedre se det for Dem, hvis De tænker på et roterende „punkt", der ikke eksisterer, hvis det ikke bevæger sig (= 0° K). Men jo hurtigere punktet bevæger sig, jo mere eksistens = masse har det (= vor verden). Hvis punktet opnår lyshastigheden, så bevæger det sig så hurtigt, at det når udgangsstedet „samtidigt" med starten fra samme, det har ikke længere materiel eksistens (= c)! Hvis denne teori er rigtig, så betyder det måske, at det på en eller anden måde er muligt, at få et rumskib til at overskride c – og at alt i rumskibet derved bliver eksisterende i antiverdenen, hvor tiden måske „går baglæns" – hvorved lysår ikke længere er nogen hindring! Man forestiller sig gerne, at en rumrejse nær c medfører, at de rumrejsende kun bliver f. eks. 20 år ældre, mens der på jorden er gået 200 år under deres ud- og tilbagerejse! Men hvis det er muligt for en UFO (måske efter ovenfor skitserede metode) at overskride c og bevæge sig i antiverdenen, så vil det praktisk talt være muligt at nå et mål lysår borte „øjeblikkeligt"! F. eks. den nærmeste stjerne er ca. 4 lysår borte, det vil bl. a. sige, at det lys vi idag ser fra den, er udsendt for 4 år siden. Hvis acceleration og deceleration kun tager meget kort tid, så vil en rumrejse i antiverdenen fra jorden til den nærmeste stjerne kunne gøres på få dage, således at rumskibet „dukker op" nær stjernen og i det lys, der først vil nå jorden efter 4 år! Måske er ældnings-processerne i antiverdenen således, at tiden (f. eks. et par dage ud, ophold 30 dage, plus to dage hjem) vil være *reel* for både rumskib, stjerne og jord! Således er afstandsproblemerne måske løst af UFO-intelligenserne?

Med venlig hilsen

Bent Petersen,
Helsingør.

KORT FOR HOVEDET

Et enormt fartøj af form som en omvendt stegepande blev den 7. maj 69 ved 22,30-tiden iagttaget af adskillige mennesker, da det fløj langs en næsten øde vejstrækning et sted (må vi be' om mere fyldestgørende oplysninger, tak) i USA. Det svævede på højde med trækronerne, roterede og havde store, oplyste, rektangulære vinduer. Da vidnerne stod ud af deres biler. kunne de ikke høre nogen lyd fra genstanden, der befandt sig en 300 meter borte. Mens de betragtede den, foretog den en rokkende bevægelse og fór bort mod nordvest.

Saucer Scoop – Zenith, juli 1969. /IOKj.

*

2 uidentificerede genstande blev den 6. juli 1969 set over Tunis. Den ene eksploderede „som en atombombe", meddelte Tunis Radio og tilføjede, at „en blå, rund ring på størrelse med Månen viste sig over Tunis kl. 20,54. Den fløj mod nord, 2–3 (bue)minutter vest for Polarstjernen. Ca. 10 minutter senere forsvandt den. Speakeren fortalte, at et andet objekt „af lysstyrke og størrelse som Morgenstjernen" sås over det nordlige Tunis kl. 20,55, ca. 10 grader øst for Polarstjernen, og derefter eksploderede. Den oplyste himlen „og udviste alle en atomeksplosions karakteristiske træk".

Shields Gazette, 7. juli via UFO Chronicle, sept. 1969. /IOKj.

*

Om formiddagen ved 11.30 tiden den 17. juli 69 blev en skive set i nærheden af Glasgow's lufthavn, Skotland. Den svævede og bevægede sig derefter bort. Senere blev endnu to observeret. Disse bevægede sig langsomt over lufthavnen, mens et lille fly var i nærheden. En af de sølvskinnende skiver ændrede kurs, fløj nærmere til flyvemaskinen og fløj atter tilbage til den anden, inden de sammen bevægede sig bort mellem skyerne. Størrelsen var ca. 3 mm (i udstrakt arm?) og højden måske 900 meter. Afstanden 4,8 km.

Duncan C. Hogg, GUFORS via UFO Chronicle, sept. 69. /IOKj.

Her mødte vi rum-væsenet!

De 2 skiløbere kommer med god fart ned over den lille skråning, svinger ind mellem træstammerne og fortsætter frem mod skrænten. Her plejer de at holde et par minutters pause, og det gør de også i dag. Klokken er et kvart i fire om eftermiddagen. Mørket sænker sig langsomt over landskabet, og stjernerne kommer til syne på den skyfri himmel. Det er vindstille, og ikke den mindste lyd høres fra trætoppene.

Pludselig giver det et ryk i de to mænd, og de stirrer op i luften. Omgivet af en lysende tåge farer et kraftigt lysskin over himlen. Det kommer fra nord. Der høres ingen flystøj, heller ikke den karakteristiske lyd af en helikopter. Pludselig svinger lyset skarpt og kommer direkte mod skiløberne sydfra, samtidig med, at det daler endnu længere ned. En svagt surrende lyd vokser i styrke, mens den lysende sky nærmer sig. Så standser den op og begynder at dale ned mod skrænten, hvor mændene står. Nu ser de det: Skyen er en rødgrå tåge, der synes at pulsere med et underligt lys, samtidig med at røg-„totter" står op fra skyens overside, lige som røg fra en skorsten.

Skiløberne står helt stille og stirrer opad. Ingen af dem siger noget. Skyen er snart nede på femten meters højde. Nu ser de, hvad der er inde i disen: Et rundt fartøj, fladt på undersiden og metalskinnende gråt. Det er omtrent 3 meter i diameter, og rundt om dets underkant findes tre store kugler eller kupler. Midt i centrum af fartøjets bund stikker et rør ud, omkring 20 cm langt og 25 cm i diameter. Den surrende lyd er nu meget kraftig, mens det glinsende runde fartøj langsomt daler ned mod de to mænd.

*

Dette skete den 7. januar i år i Imjärvi, lige uden for den lille by Heinola i det sydlige Finland. Aarno Heinonen, 36 år, og Esko Viljo, 38 år, var ude for at køre deres træningsløjpe op efter det seneste snefald. Begge har været aktive ski- og orienterings-løbere og deltager stadig i mindre konkurrencer omkring Heinola.

Aarno Heinonen fortæller: „Det runde fartøj svævede en stund fuldstændig ubevægeligt over os, mens den surrende lyd stadig hørtes ganske lavt. Så begyndte den store skive at sænke sig nedad, samtidig med, at den rødgrå tåge blev stadig tyndere og mere gennemsigtig. Snart var fartøjet nede i 3–4 meters højde. Der standsede det, og dennne surren ophørte. Det var så nær, at jeg havde kunnet røre ved det, hvis jeg havde rakt skistaven i vejret."

„Hvordan så fartøjet ud?"

„Det var fuldstændig rundt. Mens det kom på skrå ned mod os, så vi, at det havde en kuppel på oversiden. Langs kanten af undersiden var der en slags forhøjning, og på denne var der tre kugler eller kupler med samme indbyrdes afstand. Midt i bunden stak et rør ned. Ud fra røret, som var omtrent 25 cm i diameter, stod pludselig en stærk lysstråle".

„Hvad sagde du og Esko til hinanden?"

„Jeg tror ikke vi overhovedet sagde noget til hinanden. Vi var fuldstændig forbløffede. Vi så, hvordan lyset flyttede sig et par gange, før det

„Midt i lyskeglen stod det lille væsen. Han havde en sort kasse i hænderne".

standsede og dannede en kraftigt lysende plet på sneen.

Denne plet var omtrent en meter i diameter. Rundt om den gik en mørk kant, næsten kulsort, som var en centimeter bred.

Jeg stod fuldstændig stille. En rødgrå tåge sænkede sig over stedet. Pludselig følte jeg, hvordan noget ligesom greb fat om livet på mig bagfra og trak bagud. Jeg tror, at jeg tog et skridt baglæns.

I samme sekund fik jeg øje på væsenet. Han stod midt i lyskeglen med en sort kasse i hænderne. Fra en rund åbning i kassen pulserede et gult lys.

Han var omkring 90 cm høj og mager, med tynde arme og ben. Ansigtet var voksagtigt, blegt. Jeg lagde ikke mærke til nogen øjne, men næsen var meget mærkelig. Ja, det var ikke nogen næse, men bare ligesom en krog".

„Hvordan var han klædt?"

„Han havde en slags tætsluttende overall af lysegrønt materiale. På fødderne havde han støvler af en mørkere grøn farve. Støvlerne gik helt op til knæene. Han havde desuden hvide handsker, som nåede helt op til albuerne. Fingrene var krummet som kløer rundt om den sorte kasse."

„Så du også væsenet, Esko?"

Esko Viljo: „Jeg så ham, ja. Han stod midt i det stærke lys, og han lyste selv, som om han var af fosfor. Jeg tænkte ikke over, hvad slags tøj han havde på, jeg så kun at det var grønligt. På hovedet havde han en hjelm med spids top. Den glinsede som metal."

„Hvor høj mener du, skabningen var?"

„Måske en meter, ikke mere. Han var meget slank."

Aarno Heinonen: „Mens vi stod der og stirrede på ham, vendte han sig halvt omkring. Åbningen på kassen blev rettet lige mod mig. Det pulserende lys var meget kraftigt, næsten blændende."

„Kan du beskrive ham yderligere?"

„Ja, tøjet og hjelmen lyste, men ansigtet var blegt. Han havde tynde, skrå skuldre. Armene var tynde som på et lille barn. Det var meget stille i skoven. Pludselig strømmede en tættere rødgrå tåge ned fra fartøjet, og store gnister begyndte at slå ud fra den lysende cirkel på jorden. Gnisterne var som lysende stave, omkring 10 cm lange, røde, grønne og violette. De flød udad i lange buer, meget langsomt. Mange af gnisterne slog lige op på mig. Jeg blev forbavset over, at de ikke brændte mig, men jeg mærkede ikke noget."

„Så du også gnisterne, Esko?"

„Javist, de lyste i forskellige farver. Det var meget smukt. Samtidig blev den røde tåge tættere og dækkede skabningen, så han forsvandt. Pludselig var tågen så tæt, at jeg ikke kunne se Aarno, selv om jeg vidste, at han kun stod et par meter fra mig."

Heinonen: „Jeg skimtede Esko meget svagt på dét tidspunkt. Tågen var tæt, og jeg kunne ikke se væsenet mere."

„Hvor længe så du væsenet?"

„Højst 20 sekunder."

„Hvor længe mener du, det var, Esko?"

„Måske 15–20 sekunder, ikke længere."

„Hvad skete der så?"

„Pludselig smeltede lyskeglen på jorden sammen, flød opad som en blafrende flamme – og blev suget ind i fartøjets åbning. Derefter var det, som om tågetæppet blev revet i stykker. Luften over os var tom!"

„Var De bange?"

„Nej, det tror jeg ikke man kan sige. Vi lo og snakkede om dette lys. Men samtidig følte vi os mærkeligt til mode."

Aarno Heinonen og Esko Viljo blev stående på stedet i måske tre minutter. Efterhånden mærkede Aarno, at han blev følelsesløs i højre side. Da han tog et skridt fremad med skien, ville det højre ben ikke bære ham. Han faldt omkuld i sneen.

Heinonen: „Jeg havde haft det højre ben nærmest lyset. Det stak og smertede i hele det højre ben. Foden var bedøvet, som om den sov."

Viljo: „Det mørknede. Jeg spurgte Aarno, om han syntes, vi skulle fortsætte. Jeg troede, det var hans spøg, da han satte sig ned i sneen. Men så så jeg, at han ikke kunne komme op, selv om han prøvede gang på gang."

*

Skrænten i skoven ligger ca. 2 kilometer fra Heinonens hjem. Esko Viljo måtte halvvejs slæbe, halvvejs bære kammeraten hjem.

Viljo: „Vi måtte efterlade Aarnos ski. Det gik langsomt i den dybe sne. Selv om det kun var et kort stykke vej, var vi ikke hjemme før godt en time senere."

Heinonens mor fortæller (Aarno bor hos sine

forældre): „Da drengene kom hjem, var det mørkt udenfor. De bankede på døren. Det plejer de aldrig at gøre. Da jeg lukkede op, stod Aarno udenfor og lænede sig mod Esko. Jeg hjalp dem ind. Ingen af dem virkede bange, men jeg så, at Esko var rød og ophovnet i ansigtet. Vi fik Aarno over til den sofa, der står i køkkenet, og satte ham der."

Heinonen: „Jeg følte mig dårlig. Ryggen værkede, og alle led var ømme. Jeg havde hovedpine, og efter nogen tids forløb måtte jeg kaste op. Da jeg noget senere lod vandet, var urinen næsten sort. Det var som at hælde kaffe i sneen. Dette fortsatte siden i et par måneder."

Esko Viljo: „Jeg skyndte mig over til nærmeste nabo, som bor en kilometer længere ude ad vejen. Han har telefon, og jeg ringede op for at få fat i en læge. De to første, jeg ringede til, kunne ikke komme, men en af dem gav mig nummeret på den vagthavende læge. Det var dr. Kajanoja. Han spurgte, på hvilken måde Aarno var syg, og om jeg mente det var Hongkong-influenza. Jeg sagde, at Aarno var meget dårlig og at han nok måtte på hospitalet. Doktoren sagde, at han ville komme ned til poliklinikken i Heinola, og at vi skulle være der om en time. Naboen lovede at køre os til Heinola i sin bil."

„Hvad sagde lægen?"

Heinonen: „Doktor Kajanoja lyttede til mig en tid. Derefter måtte jeg klæde mig af. Jeg kunne stå lidt bedre på højre ben, men var meget øm i alle led, og jeg havde ondt i hovedet. Doktoren undersøgte mig, tog pulsen, lyttede til mit hjerte. Så gav han mig nogle tabletter og sagde at jeg skulle tage dem, når jeg kom hjem, og bagefter gå i seng."

„Undersøgte lægen også dig, Esko?"

„Nej, han hilste bare på mig, og satte sig bagefter ned bag skrivebordet og så på mig. Jeg fik også to tabletter. Derefter fik vi lov at gå."

*

Doktor Pauli Kajanoja rejste fra Heinola i begyndelsen af marts og har nu praksis i Helsingfors.

„Det er rigtigt, at Heinonen og Viljo opsøgte mig omtalte aften. Jeg kunne ikke finde nogen direkte fejl hos nogen af dem, men Heinonen klagede over smerter i leddene og at han følte sig dårlig.

Jeg troede, at det måske var starten til Hongkong-influenza, som netop da hærgede på Heinola-egnen. Men da jeg målte Heinonens blodtryk, blev jeg betænkelig. Det var langt under normalen."

„Hvad kan dette tyde på?"

„Jeg tror, mændene havde fået et voldsomt chock. Esko Viljo var meget rød i hovedet, som om han var ophidset. Samtidig virkede de begge fraværende. De talte ivrigt. Lidt usammenhængende. Ved et voldsomt chock falder blodtrykket betydeligt."

„Talte de om det, de havde set ude i skoven?"

„De virkede begge forvirrede. Jeg kunne ikke forstå andet, end at de var kommet ud for et slags elektrisk fænomen. Det var umuligt at stille en sikker diagnose, og derfor kunne jeg ikke ordinere nogen speciel medicin. Jeg gav dem to sovetabletter hver."

„De bemærkede altså ingen specielle symptomer?"

„Det eneste kliniske symptom, jeg kunne konstatere, var Esko Viljos røde ansigt, som virkede lidt opsvulmet. Derimod kunne jeg ikke finde nogen klinisk lidelse hos Heinonen. Han havde det sikkert dårligt, men det kan skyldes, at maven reagerede, da han blev skræmt. De symptomer, han beskrev, ligner meget dem, man får ved radioaktiv bestråling. Desværre havde jeg ingen strålingsmåler (Geigertæller). Selv om man sjældent kan konstatere skader fra radioaktiv bestråling efter nogle timers forløb".

„Hvordan skal man forklare den meget mørktfarvede urin?"

„Heinonen sagde ikke noget om det ved besøget hos mig. Men det virker næsten uforklarligt. Muligvis kan det dreje sig om blod i urinen. Dette kan imidlertid ikke holde på i flere måneder. Måske havde man kunne konstatere forskellige blodændringer, dersom der var blevet taget blodprøver."

„Tog De en sådan prøve?"

„Nej, jeg anså det ikke for nødvendigt."

„Tror De, at de to virkelig havde været ude for noget?"

„Absolut. De virker begge som pålidelig mænd. Jeg tror ikke, de har brygget dette her sammen. Jeg er overbevidst om, at de var i chock-tilstand, da de kom til mig. Noget må have skræmt dem."

*

Stedet, hvor Aarno Heinonen og Esko Viljo så

den flyvende tallerken og den underlige skabning, ligger omkring to kilometer fra landevejen. Vi kommer dertil efter en besværlig vandring i det uvejsomme terræn. En lille skrænt med svag hældning, med høje fyrre- og birketræer omkring og nogle mindre buske her og der.

„Nøjagtig her stod han", siger Heinonen og peger på nogle lyngtuer ved en lille fyrrebusk. „Det runde, glinsende fartøj var lodret herover."

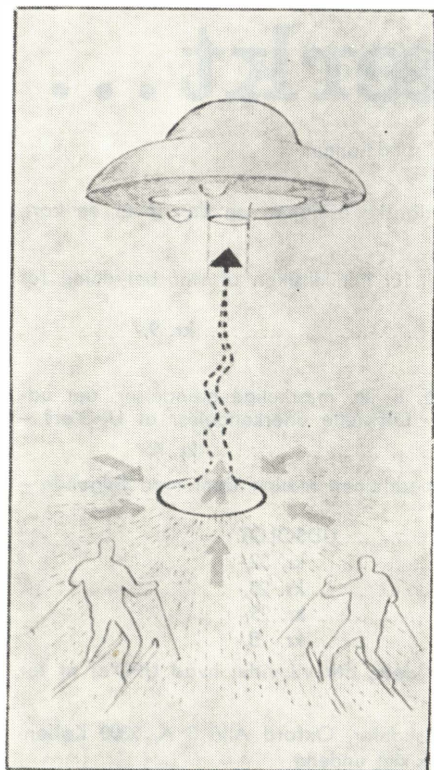
„Var det tilstrækkeligt lyst til, at I skulle kunne se væsenet tydeligt?"

„Det var kun let skumring. Desuden stod han midt i lyscirklen oppefra."

„Du tror ikke, det kan have været nogen slags elektrisk udladning, som har vildledt Jer?"

„Nej, det er jeg sikker på, det ikke var. Jeg ved, hvad jeg så."

✳

„Pludselig smeltede lyskeglen på jorden sammen, flød opad som en blafrende flamme – og blev suget ind i fartøjets åbning".

Matti Tuuri, professor i elektrofysik ved Helsingfors Universitet, er yderst interesseret i tilfældet.

„Kan skaderne på Heinonen og Viljo være forårsaget af elektrisk stråling?"

„Det er ikke udelukket. Men begge siger, at lyset var blændende og hvidt. Så kan det ikke have været ultraviolet stråling, som altid er blålig. Den trænger desuden ikke gennem tøjet. Hvis strålingen virkelig er gået gennem Heinonens tøj, må det have været en mere kortbølget stråling, f. eks. røntgen. Den fremkalder forøvrigt sådanne symptomer som Heinonens ved overdosering."

„Tror De, at flyvende tallerkener eksisterer?"

„Disse lysfænomener er set af så mange, at man vel ikke længere kan benægte dem. Man har set dem på himmelen i varmere lande, f. eks. i Brasilien. Man kan tænke sig, at disse fænomener bevæger sig langs Jordens magnetiske kraftlinier og kommer i retning nord-syd eller omvendt, som lyset i Heinola. Meget er endnu u-udforsket inden for elektrofysikken. Man kan bare nævne kuglelynet. Vi ved, at det findes, men endnu er ingen nået frem til en fysisk lov, som kan bevise dets eksistens! Ifølge alle fysikkens love burde kuglelynet eksplodere øjeblikkeligt. Men det gør det ikke! Hændelsen uden for Heinola er næppe noget almindeligt elektrisk fænomen.

✳

Heinonen og Viljo var syge i lang tid efter hændelsen den 7. januar. Heinonen er skovarbejder. Han var i over fire måneder ude af stand til at arbejde. Viljo er landmand og kunne kun klare lettere arbejde på sin gård. Hele vinteren og foråret har Heinonen haft rygsmerter og følt sig dårlig. Det har værket i leddene, og han har haft svimmelhedsanfald. Han har kun kunnet spise meget lidt. Før den 7. januar var han i udmærket kondition efter mange mils skiture siden november; men efter denne dags oplevelse i skoven blev han træt ved den mindste anstrengelse. Bedøvelsen i højre ben forsvandt efter nogle ugers forløb, men så sent som i maj måned havde han vanskeligheder med balancen. Han lider af og til af hukommelsestab, med uforklarlige „huller" i hukommelsen. Når han forlod sit hjem, måtte han helt frem til fornylig fortælle, hvor han skulle hen, for at man skulle kunne hente ham, hvis han ikke kom tilbage.

✳

Vinteren før kom en seksten år gammel dreng fra Imjärvi, Matti Kontulainen, ud for en mærke-

lig hændelse et par hundrede meter fra skrænten, hvor Heinonen og Viljo så fartøjet.

„Det var en overskyet vinteraften i februar omkring kl. 11. Jeg kom på ski gennem skoven efter at have besøgt en kammerat. Det var ganske mørkt, men pludselig blev skoven oplyst af et kraftigt lysskær, som fór frem lige over trætoppene, så lavt, at jeg kastede mig ned i sneen. Det var som en kæmpemæssig svejseflamme, og det forsvandt på et øjeblik. Jeg har aldrig før set så kraftigt et lys. Det var som at se lige op i solen! Det kom fra syd og gik stik nord. Jeg hørte ikke den mindste lyd, så jeg er sikker på, at det ikke var noget fly."

Matti Haapaniemi, 46 år, er landmand i Imjärvi og medlem af kommunalbestyrelsen i Heinola landkommune. Hans gård ligger kun en kilometer fra Heinonens hjem.

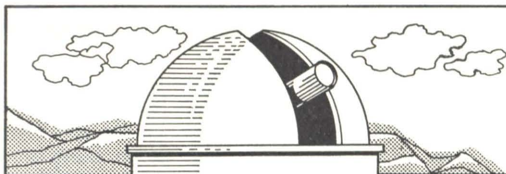
„Mange her på egnen har leet ad denne historie. Men jeg synes ikke, det er noget at spøge med. Samme dag på samme tid har to andre vidner set et mærkeligt, kraftigt lys på himlen. Den ene er landmandskonen Elna Siitari i Paistjärvi, omkring 15 kilometer fra Imjärvi. Hun var på vej til laden, da hun så det underlige lys i retning mod Imjärvi.

Lige sådan var det i Paaso, som ligger ca. en mil nordpå. Der var sønnen i huset gået ud for at hente brænde, da han opdagede det samme lysfænomen. Klokken var da 15,45."

Matti Haapaniemi er nærmeste nabo til Heinonens.

„Jeg har kendt både Aarno og Esko, fra de var smådrenge. Begge er rolige og fornuftige fyre, og desuden totalt afholdsmænd. Jeg er sikker på, at deres beretning er sand!"

Bo Ahlqvist, FIB Aktuellt, 23.6.70. /IOKj.

Tilbagegang for Apollo-programmet

Det sidste amerikanske rumprogram, Apollo 13, gik som bekendt ikke så godt, i modsætning til det nylig godt overståede russiske Soyuz-program. Efter næsten 2 måneders intensive undersøgelser af oxygentankene, som eksploderede i Apollo 13, bekræftede NASA's undersøgelseskomité, at uheldet sandsynligvis skyldtes en kortslutning, som antændte teflon-isolationen på ledninger i ilttankene. Ilden beskadigede lukkemekanismen i toppen af tanken og forårsagede derved en så kraftig hede, at ilten udvidede sig kraftigt. Det derved fremkomne overtryk fik det af ilden svækkede område til at gå i stykker. NASA-ledelsen fremlagde også en detailleret redegørelse for den helst enestående række „bommerter", som var blevet begået.

Det fremgik af den 1.113 sider store rapport, at Apollo's hovedleverandør, North American Rockwell så langt tilbage som i 1965 havde bedt om, at belastningsgrænsen for to små elektriske kontakter, som skulle anvendes til at afbryde ilttankenes indre varmelegemer, skulle hæves til 65 volt. Det er derfor helt uforklarligt, at underleverandøre.ı, Beech Aircraft, fortsatte leveringen af kontakter med en topydelse på kun 28 volt. Trods omfattende kontrolforanstaltninger, gentaget gennem de første seks bemandede Apollo rumflyvninger, opdagede hverken NASA eller dens underleverandører denne forglemmelse. I virkeligheden var fejlen måske aldrig blevet opdaget, hvis det ikke havde været for andre bommerter begået i forbindelse med affyringen af Apollo 13.

Da man under prøver på Cape Kennedy var ude af stand til at tømme tankene, satte NASA's teknikere 65 volt til varmeenheden, idet de derved prøvede på at afkoge den halvt flydende ilt. Spændingen smeltede de utilstrækkelige 28-volts afbrydere, hvilket bevirkede, at temperaturen i tanken steg til 1000° F. (485° C) og derigennem ødelagde teflon-isolationen på ledningerne. Dette medførte kortslutningen under flyvningen. Hvorfor tog Cape Kennedy's teknikere tilflugt i at tømme tankene efter ovennævnte hidtil uprøvede metode? Jo, sagde komiteen, fordi det lille rør, gennem hvilket ilten hældes på tanken, formentlig var blevet rystet løs, da man på North American's fabrik havde tabt tanken under klargøringen!

29. juni 70. */KBJ./EJ.*

Stor løfteraket betingelse for russiske bemandede rumflyvninger

Udnyttelsen af de store fremskridt inden for russisk rummedicin i forbindelse med den succesrige 18 dages Soyuz-9 rumrejse, vil blive udsat på ubestemt tid. Grunden er Sovjets manglende evne til at frembringe en ny, stor løfteraket.

Den store løfteraket med op til 4500 tons løfteevne er nu hoved-flaskehalsen i Sovjets planer for at opsende en bemandet rumplatform, også kaldet MOP. Rakettens primære rolle er at sætte den tunge centralenhed af den planlagte rumplatform i kredsløb omkring Jorden. Omkring denne centralenhed vil den komplicerede rumstation blive opbygget.

Den eksplosion og brand, som for godt et år siden ødelagde en del af den store løfteraket, nødvendiggjorde en omfattende ændring i konstruktionen. Dette arbejde er stadig i udvikling, og dets hastighed vil afgøre hyppigheden af fremtidige sovjettiske bemandede rumflyvninger. Det er sandsynligt, at Soyuz-9 bliver den eneste bemandede russiske rumflyvning i 1970, fordi man

må holde igen efter en nylig foretaget budgetnedskæring – hvilket skal ses i relation til uheldet med løfteraketten.

Før Soyuz-9 flyvningen udførte russerne en omfattende serie af simulerede flyvninger i en Soyuzsimulator, i rumfartscentret ved „Stjernebyen", dvs. kosmonautbyen nær Moskva.

Flyve-simulationerne inkluderede et fuldt 18-dages program, der præcis passede sammen med Soyuz-9's flyveplan. Besætningsmedlemmer udførte som eksperiment „vagt-tjeneste", radiokontakter, medicinske undersøgelser og fysiske øvelser, ligesom de spiste den samme slags mad, som senere blev indtaget på Soyuz-9, og med de samme tidsintervaller.

En beslutning om at ændre dag/nat-mønstret af henholdsvis arbejde og hvilepauser var forårsaget af disse „før-flyvninger" i rumfartscentret, og de havde muligvis relation til de forskellige livsvigtige (ernærings-)systemer, som blev afprøvet. Det daglige mønster var ikke fuldstændigt ændret, men var forandret, så det tillod en arbejdsdag, der kunne begynde kl. 12 (middag) og fortsætte de næste 16 timer.

Den sene nat-affyring af Soyuz-9 må ses i relation til ovennævnte ændringer i arbejds-og-hvile mønsteret. Det mønster, som undersøgelsen resulterede i, var et kompromis mellem kravene fra ernærings-systemerne samt de forskningsresultater, som psyko-fysiologerne fandt frem til ved at studere de virkninger, som andre dag-mønstre havde på både årvågenhed og arbejdsydelse.

6.7.70. /KBJ./EJ.

Planter gror fint i månejord

Botaniske eksperimenter med månejord vil fortsætte de næste 10 år, da forskerne vil prøve at finde ud af, hvorfor nogle planter vokser hurtigere, efter de har været i berøring med selv små mængder månejord.

„Det vi gør – at finde ud af „hvorfor" – tager sædvanligvis lang tid", siger dr. Charles Walkenshaw, botaniker ved NASA's Manned Spacecraft Center i Houston, Texas, USA.

Han kan ikke se nogen grund til at de samme plantesorter ikke skulle fremvise samme enestående voksemuligheder i det materiale, som de fremtidige Apollo-besætninger vil tage med hjem fra Månen, selv om jorden derfra ventes at være meget ældre end det, der blev hjembragt af Apollo 11 og 12 besætningerne.

„Jeg vil tro", siger dr. Walkenshaw, „at der naturligvis er nogle forskelle. Men jeg tror bestemt ikke, der er noget til hinder for, at planterne vil gro. Det er selvfølgelig muligt, at en boreprøve kan gennemtrænge et lag med stor kemisk koncentration, hvilket kan påvirke planternes vokseevne. Denne kemiske koncentration kunne f. eks. være et saltlag, men sandsynligheden derfor er ringe".

NASA-botanikernes principielle opgave er at afgøre, om månejorden er skadelig for plantelivet på jordkloden. Dr. Walkenshaw har afprøvet omkring 4.500 planter eller kulturer fra simple livsformer, altsammen under sterile forhold. Ved nogle af eksperimenterne fik planterne tilført tilstrækkelig med næring til at opretholde livet, for derefter at få tilsat små mængder månejord, omkring 0,12 gram.

Nogle planter, især bregner, fremviste store og uventede forøgelser i væksten. Også levermos og solsikke udviste en forøget vækstrate. Nogle bregner blev også mere grønne efter at have været udsat for månejordens virkninger. Dr. Walkenshaw tilføjede, at denne ændring ikke nødvendigvis betyder, at planten er blevet mere sund.

Anstrengelser for at fremstille det samme månemateriale her på Jorden er ikke lykkedes. Planter, som har vokset i materiale, fremstillet her på Jorden, har ikke vist nær så store vækstrater, fordi små mængder eller antydninger af grundstoffer i månejorden tilsyneladende ikke er indgået i det laboratoriefremstillede materiale.

Videnskabsmændene har 3 teorier til forklaring af månejordens indvirkning på planterne.

1. Soludstrålingen har bombarderet Månens overflade, mens vor atmosfære har beskyttet vor jordbund mod et sådant bombardement.
2. Meteorer, som har ramt Månen, kan have skabt et mere findelt månemateriale, og ligeledes beriget dette materiale ved at tilføre det bestemte grundstoffer, som selv i mindre mængder har fået planterne til at vokse bedre.
3. Hvis den relativt uberørte månejord skulle være 1 milliard år ældre end Jordens, kan dette have ført til visse kemiske forandringer, som vil indvirke på planterne.

Dr. Walkenshaw agter at foretage yderligere eksperimenter med jord fra kommende Apollo-

flyvninger. Han vil bl. a. lave forsøg med planter, som allerede har vist reaktion på månejord. Han forudser „nogen forbedringer af gødningsstofferne, når vi får lært mere om grundstofferne. Vi kunne få planter til at gro på Månen, hvis vi etablerede en månebase. Det eneste, vi selv må tilvejebringe, er en atmosfære."

4.5.70. /KBJ./EJ.

Liv på andre planeter

Der må være liv på nogle af de planeter, der findes spredt ud over hele universet, sagde den new zealandskfødte direktør for jetfremdrifts-laboratoriet ved Californiens teknologiske institut, Dr. W. H. Pickering på Aukland.

Dr. Pickering er ansvarlig for ledelsen af det amerikanske ubemandede satellit- og rumprogram, som startede med Explorer 1 i 1958. Mars, sagde Dr. Pickering, var den mest lovende planet for en eller anden form for liv i solsystemet.

„Forskning efter liv er en af planetforskningsprogrammets vigtigste opgaver", sagde han. „Udenfor vort solsystem findes der så mange stjerner spredt ud over hele universet, at jeg er overbevist om, der må eksistere liv på mange af dem. Men indtil videre er de udenfor vor rækkevidde."

Dr. Pickering udtalte, at den første lejlighed til at søge efter liv på Mars vil blive i 1973, hvor den første landing er planlagt. De eneste oplysninger, der hidtil var sendt tilbage til Jorden var fra Mariner flyvningerne forbi Mars, og dette materiale var ikke godt nok til at vise, om der eksisterede liv eller ej.

Time & Tide, 1.–7. januar 1970.
South Lincs. UFO Study Group's,
Newsletter, januar 1970. /BK.

UFO'ER I FORTIDEN

Nogle gamle UFO-hændelser

Interesserede UFO-forskere har „udgravet" bemærkelsesværdigt detaillerede rapporter om himmel-fænomener. Nogle af disse har aldrig tidligere været offentliggjort.

af Lucius Farish.

Så længe som mennesket har betragtet himlen, har det set mærkelige luftobjekter. 3500 år gamle ægyptiske beretninger fortæller om „cirkler af ild" på himlen. Klassiske græske og romerske forfattere nævnte ukendte himmel-fænomener. Et antal nylig udkomne bøger har beskæftiget sig med UFO-rapporter fra Biblen.

Mange UFO-observationer er blevet rapporteret i de 166 år fra 1742 til 1908. (Vi udelader luftskibspanikken i 1896–97, fordi den er så stor, at den kræver særlig behandling. Se f. eks. UFO-Nyt nr. 1, 67, s. 11–17). Vi er i stand til at tilføje „nye" data til disse historiske rapporter, især på grund af utrættelige anstrengelser fra Charles F. Flood fra Albany, Oregon. Mens han var ingeniørstuderende ved Oregon State University i Corvallis og havde adgang til universitetsbibliotekerne, gik mr. Flood tilbage til de oprindelige kilder, af hvilke mange er blevet citeret af Charles Fort, for at genfinde oplysninger, der er begravet der. I løbet af sine undersøgelser opdagede han også et antal rapporter, der, så vidt vi ved, overhovedet aldrig har været offentliggjort.

I 1742 rapporterede et medlem af British Royal Society følgende, som han oplevede, da han gik hjemad til Westminster efter et møde i B. R. S.

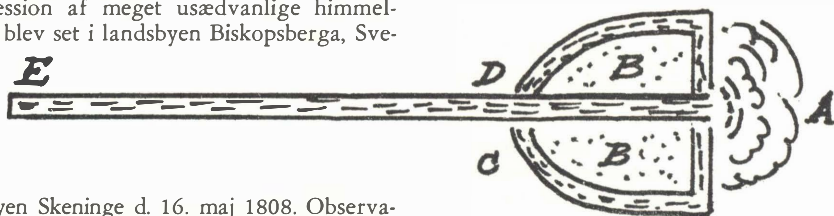
„Da jeg var på vej hjem torsdag d. 16. decem-

ber 1742 kl. 20.40, så jeg, da jeg var på midten af promenaden i St. James Park, et lys stige op bag ved træerne og husene mod sydvest, og som jeg først antog var et stor raket; men da det var steget til en højde af ca. 20°, begyndte det at bevæge sig næsten parallelt med horisonten, men svingede på en vuggende måde og fortsatte mod nordøst over husene. Det så ud til at være så nær ved, at jeg mente, det fløj over Queens Square, øen i parken, krydsede over kanalen, og jeg tabte det af syne over Haymarket. Det bevægede sig så langsomt, at jeg kunne se det i mere end et halvt minut og derfor havde tid nok til at betragte dets udseende, som var ligesom på vedlagte tegning. A så ud til at være en lys flamme, der gik bagud på grund af luftmodstanden; BB er klar ild ligesom brændende trækul, indelukket i en åben kasse, hvis ramme c var helt uigennemsigtig, ligesom jernbånd. Ved D strømmede en hale af klar ild ud, klarest ved D; den blev gradvis svagere ved E, så den var gennemsigtig i mere end halvdelen af dens længde. Dets hoved så ud til at være en halv grad i diameter, halen næsten tre grader i længden og ca. en ottendedel grad i tykkelse."

Observatøren, der kun har signeret sig ved initialerne „C. M.", rapporterede denne oplevelse til Royal Society, som offentliggjorde hændelsen i deres blad „Philosophical Transactions" i 1745. Denne skitse er muligvis den første fremstilling af et UFO, som er blevet tegnet af en observatør med videnskabelig baggrund.

En procession af meget usædvanlige himmelfænomener blev set i landsbyen Biskopsberga, Sverige, nær byen Skeninge d. 16. maj 1808. Observationsrapporten blev trykt i „Transactions of the Swedish Academy of Sciences" og genoptrykt i „North American Review" fra sept. 1816, og den lyder som følger:

„Den 16. maj var en meget varm dag med skyfri himmel, og under en storm fra sydvest ca. kl. 16 blev solen matlysende og mistede sin klarhed, så at man kunne se på den med det blotte øje uden besvær, idet den havde en mørkerød farve, næsten som røde mursten, uden glans. I den vestlige horisont kom der på samme tid til syne et stort antal kugler eller sfæriske legemer, der for det blotte øje syntes at være så store som en hattepuld og de var mørkebrune; i hurtig rækkefølge kom de gradvist frem. Jo nærmere disse legemer kom solen, jo mørkere så de ud til at være, de optog en betydelig men irregulær bredde af den synlige himmel, og helt nær solen var de fuldstændig sorte. I denne højde syntes deres kurs at mindskes, og mange af dem forblev stationære; men snart genindtog de deres tidligere bevægelse, der blev hurtigere, og de fløj videre i samme retning med stor fart og næsten horisontalt. Under denne kurs forsvandt nogle, andre faldt ned, men størstedelen af dem fortsatte deres fremtrængen næsten i en lige linie til de var ude af syne i den østlige horisont. Fænomenet varede uafbrudt mere end to timer, i hvilken tid millioner af lignende legemer stadig steg op fra vest, det ene efter det andet på uregelmæssig måde; og de fortsatte deres bane nøjagtig på den samme måde. Ingen brag, støj, fløjten eller summen i luften blev opfattet. Da disse kugler sagtnede deres kurs, idet de passerede solen, var adskillige af dem kædet sammen, tre, seks eller otte af dem i en linie, ligesom lænkekugler knyttet sammen af en tynd og lige bjælke; men idet de igen fortsatte med større fart, skiltes de, og hver havde en hale efter sig, der var ca. tre eller fire favne lang (1 favn er 1,828 m), og som var bredere ved basen, hvor den hang fast ved kuglen, og gradvist mindskedes til den endte i et fint punkt. Under kursen forsvandt lidt efter lidt disse haler, som havde samme sorte farve som kuglerne.

... Idet kuglerne steg ned, syntes den sorte farve at forsvinde lidt efter lidt jo nærmere de kom jorden, og de forsvandt næsten fuldstændigt, indtil de var nogle få favne fra jorden; da blev de igen synlige med flere skiftende farver og her lignede de nøjagtigt de sæbebobler, som børn plejer at puste gennem et rør. Når et sted, hvor sådan en kugle var faldet ned, straks blev undersøgt, kunne intet andet ses end en næppe mærkbar film eller hinde så tynd og fin som spindelvæv, som stadig skiftede farve og snart fuldstændigt var tørret ind og forsvundet. Det må bemærkes, at det var ret enestående, at størrelsen af kuglerne (m.h.t. synsindtryk) ikke undergik nogen

særlig forandring; for de forekom at være af samme dimension, da de kom frem i den vestlige horisont, så vel som da de passerede solen, og under hele deres kurs til den østlige del af himlen, hvor de forsvandt."

Beretningen om dette „usædvanlige meteorfænomen", som det blev kaldt, blev fremlagt for det svenske Videnskabernes Akademi af E. Acharius, som besøgte stedet og samlede rapporter fra øjenvidner.

Den 13. august 1819 faldt en mærkelig „meteor" ned ved Amherst, Massachusetts, mellem kl. 20 og 21. En beretning om hændelsen blev samlet af Rufus Graves, en tidligere kemilærer på Dartmouth College, og rapporten er blevet sendt til „American Journal of Science" af en professor Dewey.

Objektet beskrives som værende „på størrelse med en herrehat, eller en stor oppustet blære, med et strålende hvidt lys, der lignede poleret sølv. Da det først blev opdaget, var dets højde to til tre gange husenes højde; det faldt langsomt i en perpendikulær retning, idet det udsendte meget lys, til det syntes at ramme jorden foran bygningerne og pludselig blev slukket ved en eksplosion".

Den følgende morgen blev en mærkelig substans fundet på gårdspladsen, tilhørende Erastus Dewey, en lokal beboer: „Situationen i hvilken substansen blev fundet, efterlader ingen grund til at tvivle på, at det var resten af det meteoriske legeme, da det blev fundet nøjagtigt i den retning, i hvilken det strålende objekt først blev set.

Da substansen først blev set, var den hel, intet af den var blevet fjernet. Formen var cirkulær og lignede en sauce- eller salatskål med bunden opad; den var ca. 8 inches (ca. 20 cm) i diameter og lidt mere end een inch (ca. 2½ cm) i tykkelse og havde en klar gul farve med en fin luv, der lignede det der er på spundet tøj, og dette syntes at beskytte det mod bevægelsen i luften. Da det uldhårede lag blev fjernet, kom en gul blød substans frem; dens konsistens var som god blød sæbe med en modbydelig kvælende lugt; når man nærmede sig den eller var lige over den, blev lugten næsten uudholdelig, man fik kvalme og blev svimmel af den. Nogle få minutters udsættelse for atmosfæren forandrede den gule farve til bly- eller blågrå, der ligner veneblod. Det blev bemærket, at den tiltrak luftens fugtighed meget let. Et glas, der kunne rumme en halv pint (ca. en kvart liter) blev næsten fyldt halvt op med substansen. Snart begyndte den at blive flydende og danne en slimet substans af samme konsistens og farve som stivelse, der bliver brugt i husholdninger."

Substansen blev ikke rørt i 2–3 dage, og blev så undersøgt igen: „Substansen var næsten forsvunden, undtagen en lille mørk rest, som blev til fint askefarvet støv uden smag eller lugt, da det blev gnedet mellem fingrene.

Stedet, hvor substansen først blev fundet, blev undersøgt, og intet kunne ses, undtagen en tynd hindeagtig substans, der klæbede fast til jorden, ligesom det der blev fundet på glasset."

Man foretog syreprøven med denne enestående substans. Saltsyre og salpetersyre fremkaldte ingen mærkbar reaktion, men da koncentreret svovlsyre blev brugt, „fulgte en voldsom brusen, en gasagtig substans udviklede sig og næsten hele substansen opløstes." Uheldigvis blev gasserne, der var dannet af substansen, ikke kemisk analyseret på grund af mangel på udstyr.

Fate, januar 1970. /*BS.*

Citater

til eftertanke...

af Ivan T. Sanderson.

AUGUST MÅNEDS CITAT

„Dr. Richard Johnson fra NASA's Ames Research Center udtaler, at prøverne (fra Månen) 'indeholder så meget organisk materiale, at det næsten ligner meget, meget magre jordprøver' (her fra Jorden).“

The National Observer,

4. august 1969.

Betydningen af denne enkle, lille erklæring ser ud til ganske at være gået hen over hovedet på næsten alle. Og dog kan den være vigtigere end nogen anden.

Man har fået os til at tro, at der kun var en yderst ringe chance for at finde „liv“ på Månen, selvom der blev taget ekstraordinære sikkerhedsforanstaltninger for at undgå mulig inficering af denne planet af nogen form for „liv“, som *kunne* medbringes sammen med klippestykker og (det, der nu ret overraskende kaldes) *jord*prøver. Naturligvis blev 99 % af sikkerhedsforanstaltningerne i virkeligheden taget for at undgå, at omtalte prøver blev inficeret af *jordorganismer.* Ikke desto mindre er den mening, at Månen ville vise sig at være fuldstændig livløs, stadig og vedvarende blevet understøttet. Og nu kommer dette.

Hvad er „organisk stof“? Og med det samme vi taler om det, hvad er det, der er så betydningsfuldt ved begrebet „jord“? Det kommer muligvis som en overraskelse – og næsten utvivlsomt som en forbandet uforskammethed – når det fortælles, at begge dele kun kan tyde på én ting – *liv.*

For tyve år siden ville man have sagt, at tilstedeværelsen af organisk stof *kunne* tyde på det, vi kalder liv, men efter Andrew A. Cochrans artikel i *Main Currents* er forholdet blevet et andet. Denne videnskabsmand påpegede, at man ikke skarpt kan adskille levende og livløse ting, fordi alt, helt ned til kvanter, er i besiddelse af en form for naturlig („indbygget“) vilje. Alligevel kan en vilkårlig linie trækkes mellem de to hovedgrene af den klassiske kemi. Det er simpelthen sondringen mellem det som kaldes *organisk* og *uorganisk* kemi; og her skelnes slet og ret mellem grundstoffet kulstof og dets mangfoldige sammensætninger på den ene side og alle de andre grundstoffer og deres forbindelser på den anden.

Hovedsagen er: Liv, som vi kender det, er baseret på kulstof; og enhver kulstof-baseret forbindelse *er* liv.

Tilsølet af jord

Vi ved ikke, om Dr. Johnson og andre autoriteter fra NASA blev forkert citeret, om de udtalte sig ukorrekt eller om de blot var for ophidsede, men det er betydningsfuldt, at de, da de talte om det mere findelte stof, som blev bragt tilbage fra Månen, brugte udtrykket „jord“. Støv, sand og andet findelt materiale er *ikke* jord. Der er kun meget lidt af den slags stof på denne Jords overflade under naturlige betingelser, endog midt i de værste alkaliske ørkener i det sydlige Rusland, simpelthen fordi der altid er noget organisk stof, de er blæst derhen eller vasket ned i (eller efterladt der) fra kilder (overført betydn.) udenfor. Jord er, både i almindelig og i teknisk forstand, en kombination af findelt, uorganisk materiale iblandet noget *organisk* stof.

Så er der altså *et meget lille indhold af organisk stof* i det fine materiale på overfladen af vor søsterplanet. Virkelig? Naturligvis vil det være til ingen nytte og ganske unfair på dette stadium af måneprøvernes undersøgelse at spørge, nøjagtigt

---

Ivan T. Sanderson er internationalt kendt for sin videnskabelige forskning og sine skriverier om sjældne, zoologiske forekomster.

hvad der menes med denne erklæring. I midlertid kan man spekulere på det. Der er to alternativer. For det første kan den lille planet engang have haft kulbrintebaseret liv, om det så blot drejede sig om makromolekyler, der forstenede, da det hele tørrede ud. For det andet kan der være liv deroppe nu, og det organiske materiale en rest (efterladenskaber) fra dette.

JULI MÅNEDS CITAT

„Ventetiden var alt andet end ensformig. Under deres første måneomkredsning var astronauterne øjensynlig vidne til en af de mærkelige, flygtige tildragelser på overfladen, som har fængslet astronomerne i årevis. Pludselig råbte Aldrin ... Jeg ser mod nord op til Aristarchus ... der er et område (der), som ser betydeligt mere oplyst ud end det omgivende areal. Det ser ud til ... at være en lille smule fluorescerende!"

Science News,

26. juli 1969 (Vol. 96, side 26).

I juli 1969 udsendte NASA en stor, ret tyk pièce med titlen *Et kronologisk katalog over rapporterede månebegivenheder* (Teknisk rapport nr. TR R-277) af Barbara M. Middlehurst, Jaylee M. Burley, Patrick Moore og Barbara L. Welther. Denne opregner lys af forskellige og sorterede kategorier, der er påstået observeret på Månen fra 26. november i det Herrens år 1540 frem til 19. oktober 1967. Det er et storartet dokument og har en 10 sider lang bibliografi, meget specifik og korrekt. Forfatterne er oprigtigt forbløffende over denne mængde af rapporter og drister sig til at indskyde deres egne meninger i den årgamle, nytteløse ordkamp om sådanne fænomeners oprindelse.

I denne ligger vulkanaktivitet i spidsen, men nogle af de andre formodn., der bliver fremsat – i fuld alvor, læg mærke til det – af store eksperter, begiver sig ud i dunkelheder, som ville få en almindelig „skør kugle" til at rødme. Det jeg undrer mig over i dette er, at ikke så meget som en eneste af disse elskværdige bajadser så meget som nævner *bioluminescens* og kun fem foreslår kemiluminescens (lysfænomener, forårsaget af h. h. v. biologisk og kemisk aktivitet). Man kan undertiden spekulere på, om fysikere efter at have opnået de nødvendige kundskaber til at få den akademiske grad, nogen sinde læser noget, der har med biologiske anliggender eller den levende verden at gøre.

Biokemiske lysfænomener

Nu, da vi endelig er kommet til Månen må vi håbe på en smule sund sans. Imidlertid må vi kæmpe med et ret besynderligt spørgsmål: Findes der nogen form for vand under Månens overflade?

Endog biologerne holder fast på den idé, at „liv" (som vi kender det) kun kan bestå på kulbrinte-basis og behøver vand. Det ser ud til, at vi er så overvældende jordbundne, geocentriske, egocentriske og vi skulle måske tilføje hydrocentriske (bundet til brinten), at vi simpelthen ikke kan forestille os levende væsener, der eksisterer på et andet grundlag. Et andet slagord er ilt; og det skønt der findes kvælstof-„åndere" her på Jorden. Hvad livsformer på vor egen lille planet kan gøre ved hjælp af usædvanlige metoder, synes ikke at være kendt af den almindelige fysiker eller hans kohorter. Og en af disse „ukendte" er bioluminescens eller „koldt lys".

Blandt de kendte livsformer på denne Jord finder vi beretninger om selvlysende mænd. (Jeg så engang en i Nicaragua og jeg har nogle medicinske beretninger fra Florida). Disse mennesker var fiskere og led af carcinoma-kræft i huden, som var blevet inficeret af saltvandsbakterier, der frembringer „lys". Der findes en ugleart, hvor ungernes gabende munde efter sigende bliver inficeret af en selvlysende svamp, der lyser klart og på den måde leder forældrene til reden i mørket. Mellem reptilerne kender jeg til mindst ét firben – en Teiid, der bor i huler i det nordlige Sydamerika – som har en række „små kugler" ned langs hver flanke, der kan tændes, når dyret vil. Mærkeligt nok kender man intet medlem af amfibierne – frøer, tudser, salamandre – der er selvlysende; men vi har bogstavelig talt hundreder af fiskearter, der producerer lys, undertiden på den mest utrolige måde.

Når vi studerer de 25 andre hovedgrupper af dyr, finder vi hos de hvirvelløse, at over halvdelen af disse grupper producerer lys – orme, tusindben osv. Blandt de encellede dyr producerer flere lys, her især de lysende bakterier. Ganske små, som disse er, producerer en enkelt af dem undertiden mere lys i forhold til sin størrelse end vort største og mest effektive elektricitetsværk. Og nogle planter – hvis man henregner svampe til planter – klarer det heller ikke så dårligt.

Man er endnu ikke fuldstændig klar over, hvordan levende væsener producerer dette lys – hvordan bakterier gør det, går end så længe fuldstændig ud over vor fatteevne – selvom den kemiske proces i ildfluerne nu er forklaret.

Det har taget os temmelig længe at komme til

hovedsagen, som går ud på at tage den mulighed i betragtning, at der kunne være „mikrober“ på Månen, som i lighed med de selvlysende bakterier på Jorden, til stadighed lyser unisont eller af og til lyser op ligesom den lille pudeformede *Noctiluca,* som forårsager det fosforescerende lys på vore have. Kunne „gløden“ i Aristarchus f. eks. være forårsaget af lys-frembringende „bakterier“ eller andre såkaldte protogener?

Emne: Mars

Hvis De har hørt nok om Månen, lad os så vende os til den gamle, støvede Mars. Jeg læser i avisen, at alt heller ikke står vel til der. For det første har vi den ulyksalige officielle erklæring om, at Mariner VII sendte „modstridende oplysninger“ tilbage, før den fór afsted mod Solen. Dernæst får vi at vide, at eksistensen eller ikke-eksistensen af de berømte „kanaler“ på Mars, hverken kan bekræftes eller modbevises. Laget af kuldioxyd-rimfrost, som sæsonvis er aflejret rundt om polerne, hævdes nu at bestå af kæmpemæssige områder med tårnhøje „snedriver“ (udmærket til skiløb) og ti tusinder af kvadratmiles „sne“. Vi forsikres om, at denne magre, koparrede planet har en atmosfære, men at den ikke indeholder kvælstof. En hel del manuskripter er udfærdiget om denne sag med den usædvanlige begrundelse, at det *beviser,* at planeten er livløs.

Men tænk Dem om, mine herrer; vær så venlig at tænke! Hvad består vor atmosfære af? Hvilke levende væsener – bortset fra kvælstof-bakterierne – har brug for denne inaktive luftart? Vi er alle skabt på *iltgrundlag* og bruger ilt. Hvem ønsker kvælstof, undtagen til kunstgødning? Hvis man har kulsyre, vanddamp, om også kun en smule ilt og nogle inaktive luftarter som krypton, argon, neon, radon og lignende, sammen med det flygtige stof brint, kunne man have endog vor form for liv. Faktisk behøves ikke andet end brint og en kalalysator. Men dette er ordkløveri.

Noget langt værre meddeltes om Mariners præstation.

„En eller anden påvirkning udefra“

Da Mariner VII første gang passerede nær en pol med alt i planmæssig funktion og under fuldstændig kontrol fra Jorden, meddeltes det, at den pludselig foretog en brat vending, en vinkelafvigelse. Officielle erklæringer nævner dette ret ligegyldigt, men tilføjer, at alt fortsatte med at virke perfekt som før. Mærkeligt? Ja, sandelig! Især efter den blide erklæring: „En eller anden påvirkning udefra synes at have forårsaget den pludselige forandring i omkredsningsbanen.“

Vi vil sikkert ikke høre mere om dette, da det øjensynligt er ret „ubehageligt“, men man kan notere det i sin dagbog til fremtidigt brug. Vi er ikke meget for „små grønne mænd“ og især ikke fra Mars, men vi er villige til at gå med til „påvirkninger udefra“.

I 1906 hævdede det bemærkelsesværdige geni Nichola Tesla:

„Organisk liv kan tænkes at undergå forandringer, der fører til former, som efter vore nuværende ideer om liv ikke er mulige. Ændringer kunne ske gradvist, så jeg mener, det er meget muligt, at der på en frossen planet, som f. eks. vor Måne menes at være, stadig kan bo intelligensvæsener i det indre, om ikke på overfladen.“

Sæt Mars i stedet for Månen og man må indrømme muligheden for, at der *kunne* være intelligensvæsener dér, som ikke ønsker at have vore sonder flyvende over visse områder, og som er i stand til at omdirigere dem.

*

Den ulykkelige videnskabsmand

eller

Hvordan gik det med „Pyramide-gennemlysningen“?

„'Er al denne videnskabelige kunnen gjort ubrugelig af en eller anden kraft, der overgår menneskets fatteevne?' spurgte jeg.“
John Tunstall.

The London Times, 14. juli 1969.

Måske skulle dette have været månedens første citat. Men historien er kompliceret og bør citeres næsten ubeskåret.

„Videnskabsmænd, som har prøvet at sende røntgenstråler (faktisk kosmiske stråler) gennem Chefren-pyramiden i Gizeh ved Cairo, forbløffes af de mystiske påvirkninger, der i høj grad bringer kaos i aflæsningen af deres rumalder-elektronudstyr. I 24 timer i døgnet over en periode på mere end et år har de, i håb om at finde hemmelige kamre, som menes at eksistere inden i den seks millioner tons store pyramidekolos, på magnetbånd registreret det mønster af kosmiske stråler, der når dens indre. Ideen er, at da strålerne rammer pyramiden ensartet fra alle retninger, skulle de, hvis pyramiden er massiv, registreres ensartet

af en detektor i kammeret i bunden. Men hvis der er hulrum oven over detektoren, ville de lade flere stråler slippe igennem end de massive steder og derved afsløre deres eksistens. Mere end en million dollars og tusinder af arbejdstimer er ofret på projektet, som man ventede ville nå et højdepunkt for nogle måneder siden, når den sidste ny IBM 1130 computer leveredes til Ein Shams universitetets computer-center ved Cairo.

„I Ein Shams viste Dr. Amr Gohed, der leder installationen ved pyramiden, mig den nye IBM 1130s indretning omgivet af i hundredvis af kassetter med bånd fra pyramiden, stablet i datoorden. Omend tøvende i starten fortalte han mig til sidst, at de var kommet ind i en blindgade. *'Det trodser alle kendte videnskabelige og elektroniske love',* sagde han og tog en båndkassette op. Han satte båndet i computeren, som aftegnede mønsteret af kosmiske strålepartikler på strimmelen. Derefter udvalgte han et bånd fra den følgende dag og satte det i computeren. Men det registrerede mønster var fuldstændig forskelligt fra det første. *'Dette er videnskabeligt umuligt',* fortalte han mig.

„Dr. Gohed sagde, at tidligere registreringer, som havde vakt håb om en stor opdagelse, nu syntes at være en broget blanding af meningsløse symboler. Efter en lang drøftelse spurgte jeg Dr. Gohed, 'Er al denne videnskabelige kunnen gjort ubrugelig af en eller anden kraft, der overgår menneskets fatteevne?' Han tøvede, før han svarede, men sagde så, 'Enten er pyramidens geometri fuldstændig forkert, hvilket ville indvirke på vore aflæsninger, eller også er der et mysterium, som ikke kan forklares – kald det, hvad De vil, okkultisme, Faraonernes forbandelse, trolddom eller magi – der er en eller anden kraft på spil i pyramiden, der trodser de videnskabelige love".

Det forventes, at vi kommenterer dette, og så gør vi det også, skønt jeg må indrømme, at jeg for en gangs skyld er imponeret. Pyramidologi giver jeg mig ikke af med, ej heller har jeg noget at skaffe med det mystiske, det okkulte el. lign., men jeg lytter i det mindste til computere og *„The London Times"* – også selv om de jo ikke er orakler! Så hvad *er* det, vi her har for os?

Øjensynligt er det, at enten virker Dr. Goheds indretninger ikke, eller han (vi) ved ikke, hvordan det, de siger os, skal fortolkes. Det eneste alternativ er, hvad denne yderst fortræffelige mand og sande forsker siger, eller rettere indrømmer – noget næsten enestående for hans art – at der er „en påvirkning udefra".*)

Jeg forstår simpelthen ikke bemærkningen „Pyramidens geometri er fuldstændig forkert". Hvordan det? Betyder det, at den ikke er præcis i mål og opstilling? (Hvis det er tilfældet, så får alle pyramidologerne et tilfælde). El. mener han, at vore opmålinger af den – som alle har måttet foretages efter at den idiotiske franskmand afskrællede det yderste dæklag og en tidligere vandal fjernede overfladen – ikke stemmer? I disse tilfælde, hvad kan det så have at gøre med de påstået nøjagtige registreringer af de kosmiske stråledetektorer, som formodentlig rettes lige opad (det vil sige efter Jordens centrum), og som ikke på nogen måde skulle påvirkes af et eller andet „fejltrin", gjort af Farao Cheops bygmestre?

Der er noget galt i hele affæren, men måske har de, der er mere inde i „de fortidige mysterier" nogle forslag at stille.

FATE, januar 1970. /BK.

KOMMENTAR

**) Kunne man ikke forestille sig en form for „INDRE påvirkning"? Jeg spekulerer på, om der måske kunne ligge stof(fer) mellem blokkene – eller i hulrum – der kan forstyrre (afbøje) strålerne. Det forekommer mig, at jeg et sted har læst, at aluminiumsfolie-strimler f. eks., kan forhindre pålidelig aflæsning af radarsignaler. Kan noget lignende tænkes for røntgen- (eller kosmiske?) stråler"? Det ville interessere mig at høre eksperters mening om dette spørgsmål.*

IOKj.

KORT FOR HOVEDET

Flyvende tallerken over Belgrad

BELGRAD (AP)

Indbyggere i den jugoslaviske hovedstad Belgrad så i aftes et „uidentificeret flyvende objekt – en UFO" – flyve over himlen.

Ifølge nyhedsbureauet Tanjug gik beretningerne om objektet ud på, at det havde en rødlig farve, og at det uden en lyd skød en fart på mellem 400 og 600 km i timen.

En jugoslavisk pilot fortalte til nyhedsbureauet, at han havde iagttaget objektet fra sin altan, og han beskrev det som aflangt. Fra hele dets overflade spredtes der en vertikal strøm af flammer, sagde han. Han iagttog fænomenet i ca. et minut.

Blandt de få i den jugoslaviske hovedstad, der ikke har iagttaget fænomenet, er de vagthavende på Belgrads Observatorium.

Morgenposten, 12.7.1970

Lysbilleder for rumfartsinteresserede

Siden tilbuddet om fremskaffelse af rumfarts-lysbilleder blev fremsat i UFO-NYT, nr. 8 1969, har der været utallige henvendelser og bestillinger fra interesserede læsere.

De nævnte lysbilleder fremstilles af det kendte tyske optiske firma CARL ZEISS, der har leveret objektiver til de fleste af amerikanerne anvendte fotoapparater og kameraer i rumforskningens tjeneste.

Lysbillederne er samlet i serier på 12 stk. farve-dias, hvortil hører et tysk teksthefte. Indtil nu er der udsendt i alt 8 serier.

Serie 1 omfatter:
optagelser fra gemini-flyvningerne af bl. a. Suez-kanal-området, Titicaca søen, Colorado floden, Indien og Ceylon. Foruden omtale af hvert enkelt farve-dias fortæller det tyske teksthefte om „Rakettens udvikling".

Serie 2 omfatter:
optagelser fra Gemini-flyvningerne af bl. a. „øjet" i en orkan, sammenkoblingsmanøvre i rummet, Gemini 12 forbundet med Agena målfartøjet, Peru og Andesbjergene. Tekstheftet behandler emnet „Elektronik i verdensrummet".

Serie 3 omfatter:
optagelser fra Gemini-flyvningerne af bl. a. rendezvous mellem Gemini 6 og 7, Sahara ørkenen med udløbere af Atlasbjergene, den amerikanske astronaut Edward H. White på spadseretur i rummet. Teksthefte omhandler „Meningen med og udnyttelsen af rumfartens muligheder".

Serie 4 omfatter:
optagelser fra Apollo 7-flyvningen af bl. a. Indien, Kuwait, Sudan, Polynesien, Saturn IV B raket-trinnet samt astronaut W. Cunningham. Tekstheftet fortæller om „Bemandet rumfart" specielt de russiske flyvninger.

Serie 5 omfatter:
optagelser fra Apollo 8-flyvningen af bl. a. Månen set fra en afstand af 200.000 km, krateret Ziolkowsky, Jordens tilsynekomst over måne-horisonten i forskellige optagelser samt forskellige optagelser af Månens bagside. Tekstheftet behandler „Bemandede amerikanske rumforsøg".

Serie 6 omfatter:
optagelser fra Apollo 9-flyvningen af bl. a. astronauterne Schweickart og Scott udenfor rumfartøjerne, optagelser af månefærgen, skyformationer over Amazonas området samt Apollo 9 set fra månefærgen. Tekstheftet har titlen „ZEISS og verdensrummet".

Serie 7 omfatter:
optagelser fra Apollo 10-flyvningen af bl. a. adskillelse og sammenkoblingen i nærheden af Månens overflade, forskellige optagelser af Månens overflade, samt Jorden set fra rummet. Tekstheftet behandler temaet „Vejen til Månen".

Serie 8 omfatter:
optagelser fra Apollo 11-flyvningen, der endelig bragte mennesket til Månens overflade. Foruden optagelser af Jorden og Månen taget fra rummet, bringes også her de berømte billeder fra selve vandringen på Månens overflade, anbringelsen af det videnskabelige udstyr m. v. Tekstheftet, der som de øvrige er på tysk, fortæller om selve Apollo 11 eksperimentet.

*

Hver serie omfatter 12 farve-dias 24x36 monteret i plasticrammer forsynet med nr. Billederne sidder i plasticlommer i et lille hæfte, der samtidig indeholder den tyske tekst til hver enkelt billede samt den lille rumfartsartikel, der er omtalt ved hver serie.

Pris pr. serie er efter 1. oktober 1970 kr. 18,00 incl. moms og forsendelse. Leveringstid: ca. 1½ måned.

Bestillinger tilligemed forudbetaling (checks, postanvisning) bedes sendt til:

SUFOI's UDKLIPSCENTRAL
Ole Henningsen, Tilegade 16², 4900 Nakskov

Husk tydelig angivelse af serie nr. samt afsenderadresse.

Bestillinger på lysbilledserierne bedes fremsendt hurtigst muligt. Bestillinger modtaget efter 31. december 1970 kan desværre ikke mere effektueres.

Ole Henningsen

*

En beklagelse

Søndag d. 6. september holdt den kendte „kontaktperson" Daniel Fry foredrag på Humlegården i Humlebæk. Da der desværre har været gjort forsøg på at kaste ansvaret for arrangementet (eller mangelen på samme) over på SUFOI, ser vi os nødsaget til at gøre rede for sagernes sande sammenhæng. Sidst i august modtog vi fra Forlaget Parthenon i Hälsingborg meddelelse om, at Daniel Fry befandt sig i Sverige. Det var lykkedes forlagets leder at arrangere et møde i Humlebæk, og man bad os – for at sikre tilstrækkelig deltagelse – derfor om at give vore medlemmer besked herom. Som en service over for SUFOIs medlemmer indvilligede vi i at oversætte den svenske indbydelse til dansk og udsende den til et udsnit af vore abonnenter i København og Nordsjælland. Vi gjorde dette i tillid til, at arrangementet var tilrettelagt på forsvarlig måde og i overensstemmelse med de løfter, der var afgivet i den svenske invitation.

Denne „lynaktion" har SUFOI haft grund til at fortryde, og vi giver modtagerne af indbydelsen vor uforbeholdne undskyldning. Som de talrigt fremmødte deltagere havde rig lejlighed til at konstatere, indfriedes på ingen måde de forventninger, man kunne nære til et arrangement, hvori SUFOI var involveret. Dels var lokalerne til overmål uhensigtsmæssige, dels var der fra de svenske arrangørers side hverken sørget for filmfremviser, lovet „traktement" eller forberedt tolk. (De i sidste øjeblik tilkaldte oversættere ydede iøvrigt en (efter forholdene) fortræffelig indsats.

I modsætning til, hvad der under mødet blev antydet, har SUFOI på intet tidspunkt haft noget med tilrettelæggelsen at gøre. Vi har udsendt en oversat indbydelse til ca. 200 mennesker (– uvidende om, at der i Humlegårdens „mødesal" kun var plads til ca. 50). Dette beklager vi dybt.

For fuldstændighedens skyld skal vi blot tilføje, at vi – hvis vi havde arrangeret dette møde – i hvert fald ikke ville have valgt et råkostpensionat, hvor tobaksrygning var bandlyst. Lidt mere tolerance, tak!

Iver O. Kjems – piberyger.

PS.: En anmeldelse af Daniel Fry's „spørgsmål-og-svar"-foredrag må af pladsmæssige grunde udskydes til næste nummer.

red.

Medlemsorientering

Under denne overskrift bringes i hvert nummer en kort omtale af aktuelt stof, der har til formål at oplyse SUFOI's medlemmer om organisationens arbejde.

I sidste nummer af bladet opfordrede jeg Dem til at benytte SUFOI's nye brev-mærkater. Ekspeditionen fortæller mig, at salget er gået godt. Jeg vil derfor indledningsvis omtale UFO-mærkaterne og endnu engang anbefale dem som det gode reklameobjekt, de er for UFO-NYT og dermed spredningen af kendskabet til sagen. – Se i øvrigt mærkaten i UFO-NYT nr. 4 fra i år.

Jeg vil også takke for de mange venlige henvendelser og forespørgsler, jeg har modtaget. Jeg foretrækker at svare spørgerne direkte pr. brev, så længe det ikke drejer sig om et emne af generel interesse. De er stadig meget velkommen til at skrive til mig (P.R.-afdelingens adresse side 2), bl. a. vil vi gerne have kritik af og forslag til SUFOI's arbejdsfelter. – Men nok om det.

Siden sidste UFO-NYT udkom, har der været møde i Repræsentantskabet. R. består af én repræsentant fra hvert af arbejdsområderne, og de mødes 2 gange om året i København til en drøftelse af SUFOI's stilling. Ved disse store møder orienterer man hinanden i detailler om situationen indenfor arbejdsområderne samt om hvilke ting, man agter at foretage sig i det kommende halvår.

Det er bl. a. „Medlemsorientering"s opgave at holde medlemmerne underrettede om møderne, så forslag kan nå at komme ind samt at give et referat heraf, når de har fundet sted. – Nævnte møde fandt sted i København den 13. september og varede lige ved 8 timer:

– **SUFOI's leder, Erl**ing Jensen, bød velkommen og orienterede indledningsvis om Forretningsudvalgets arbejde indenfor den sidste måneds tid.

– På foranledning af den meget omtalte UFO-observation fra Haderslev, hvor en politimand så et ukendt objekt i luften samt tog nogle billeder, havde Forretningsudvalget sat en del aktiviteter i gang. Man havde skrevet rundt til diverse større avisredaktioner i Danmark og tilbudt SUFOI's assistance m.h.t. generelle oplysninger om prob-

lemet UFO'er. Samtidig søgte man at få redaktionerne til at indse det direkte urimelige i forklaringerne om de overflyvende jetfly. Der blev også gjort opmærksom på, at aviserne måtte prøve at forstå den vanskelige situation, som Flyvevåbnet pludselig var kommet i. – Foruden redaktionerne havde man henvendt sig til alle landets politivagter for at bede dem om at henvende sig direkte til SUFOI ved fremtidige observationer.

Med hensyn til et udspil over for Flyvevåbnet, så må det nok vente indtil deres endelige „forklaring" på affæren foreligger. – Som bekendt var udtalelserne om flyene blot en foreløbig teori. – Henvendelserne var alle vedlagt et eksemplar af UFO-NYT.

– Videre oplystes, at områdelederen for Fyn, Martin Thygesen, desværre ikke mere havde den nødvendige tid til sit arbejde for SUFOI på Fyn. Martin Thygesens store arbejde i „Solvognen" i Odense vil fremover kræve så meget af hans fritid, at han desværre har måttet sige fra som områdeleder for Fyn. – Fyns nye områdeleder bliver Ole Knudsen, Svendborg.

– Erling Jensen, der også leder Rapportcentralen, kunne desuden melde om en stigning i antallet af indkomne rapporter fra sommermånederne.

– I forbindelse med UFO-sagen fra Haderslev har man bedt mig nævne, at SUFOI meget gerne ser, at medlemmerne er aktive, men hvad angår optagelser af rapporter, så bedes man lige kontakte SUFOI først. Den stakkels betjent, hr. E. H. Maarup, blev ringet sønder og sammen gennem flere dage af nysgerrige SUFOI-medlemmer fra det meste af landet. Jeg håber, man vil forstå, at det ikke giver et særligt smigrende indtryk af SUFOI og dets medlemmer. Rapportcentralen havde kun bedt hr. Kai E. Møller, Felsted, og hr. X. P. Madsen om at undersøge sagen, og det gavner ikke en rapport, at alle 2.000 medlemmer ringer for at spørge én gang til!!

Men tilbage til Repræsentantskabet:

– G. Weichardt aflagde herefter halvårsregnskab, og det fremgik heraf, at budgettet holder for 1970. SUFOI's øgede aktiviteter i de seneste måneder har ganske vist medført en stigning i udgifterne, men dette synes at blive opvejet af den stigende UFO-interesse og den deraf forøgede indtægt på abonnements-siden. Benyt det gunstige UFO-klima til at vise Deres venner og bekendte UFO-NYT. Det giver måske bonus i form af flere læsere – og dermed mulighed for endnu flere fremstød!

– Egon Jørgensen, der på glimrende vis varetager vores Ekspedition, kunne berette om en stigning i interessen for gamle numre af UFO-NYT samt for UFO-Orientering og Trinidade Observationerne. Disse bøger kan fortsat fås ved henvendelse til Ekspeditionen. Til gengæld er der ikke mere end en halv snes eksemplarer tilbage af McDonalds lille bog (66 sider) om „UFO'erne som videnskabeligt problem"!

– John Petersen bad mig om, her i referatet, at efterlyse foredragsholdere. Dog må eventuelle interesserede forstå, at dersom de ønsker at være med, så må SUFOI's retningslinier følges, således at der ikke, i SUFOI's navn, bliver nævnt ting, som ingen kan stå inde for. Interesserede bedes henvende sig til John Petersen og helst vedlægge et udkast til deres foredrag. Foredragsafdelingen vil derefter, så vidt økonomien tillader det, forsyne foredragsholderne med lysbilleder, støttemanuskripter, bestillinger på foredrag samt diverse erfaringer.

– Områdelederne for Midtjylland, Hanne og Poul Nielsen fra Linå ved Silkeborg, beder de medlemmer, der bor i området (postnumre der begynder med et 8-tal), og som er interesserede i at starte en form for UFO-aftener med diskussioner, om at henvende sig til dem. Adressen og telefonnummer på side 2.

– X. P. Madsen fra Hørsholm fortalte om sit store arbejde med at etablere og afprøve vor UFO-alarmkæde. I kæden benyttes både walkie-talkie og almindelig telefon.

– Ole Henningsen, udklipscentralen, fortalte blandt meget andet, at den længe ventede UFO-film fra det tyske fjernsyn nu endelig var blevet vist. Den skulle ikke have været så god som ventet, bl. a. skulle mange af dens „beviser" have svævet på et noget løst grundlag.

– Områdelederen for Nordjylland – Svend-Erik Christensen, ville ligeledes gerne høre fra interesserede i området med henblik på UFO-aftener. Skulle nogle medlemmer i området (postnumre, der begynder med et 9-tal) have lyst til at deltage, bedes de skrive til hr. Christensen herom. (Adressen side 2).

– Fyns nye områdeleder, Ole Knudsen, vil i løbet af kort tid rette en tilsvarende henvendelse til SUFOI's medlemmer på Fyn og omliggende øer.

– A propos Fyn, så vil Frank Lerbæk i Svendborg, som er redaktionssekretær for UFO-NYT, fra midten af september og indtil jul have en løbende annonce i Svendborg Posten med omtale af UFO-NYT. Skulle resultatet blive positivt, vil noget tilsvarende blive forsøgt andre steder i landet.

– Iver O. Kjems fra redaktionen bad om, at man i budgettet ville give plads for endnu flere illustrationer, uændret sidetal og bedre lay-out – men trods dette bibeholde abonnementsprisen på kr. 30,-. – Dette blev vedtaget.

– P.R.-afdelingen fortalte om arbejdet i det sidste halvår. Der var udsendt 7 forskellige pressemeddelelser til ialt 49 aviser i København og Frederiksborg Amt. Dagbladene var almindeligvis ikke indstillet på at optage det tilsendte materiale, mens distriktspressen gav spalteplads til henved 80 pct. af stoffet.

Desuden har afdelingen arbejdet med en „biblioteksaktion", hvor det var meningen at få et overblik over de danske bibliotekers UFO-litteratur. Indtil videre ser det ud til, at der findes 4–5 bøger på hvert besøgt bibliotek. Men det er mindre end 1 pct. der har UFO-NYT fremlagt på læsesalen. Enkelte biblioteker havde overhovedet intet om emnet, da det blev betragtet som „overspændt fantasi", (disse biblioteker lå næsten alle i det Storkøbenhavnske område), mens andre biblioteker bestilte den ene indbundne årgang af UFO-NYT efter den anden! – Det er svært at danne sig et endeligt billede af situationen endnu, da en stor del af landets biblioteker endnu ikke har været besøgt. Jeg vil derfor opfordre medlemmerne rundt om i landet til at hjælpe os med undersøgelsen! *Hvis De har lidt tid dertil, beder vi Dem skrive til P.R.-afdelingen; vi sender så et af de spørgeskemaer, som gerne skal benyttes og udfyldes på Deres lokale bibliotek. Vi vil især gerne i kontakt med folk i Jylland, Syd- og Vestsjælland samt Bornholm!*

– Til sidst drøftedes de ændringer i SUFOI's arbejdsgang, som blev indført for ½ år siden. Der var almindelig enighed om, at der var en tydelig forbedring at spore. Dog ønskedes den interne kommunikation udbygget i endnu højere grad.

– Resten af mødet gik med samtaler og diskussioner arbejdsgrupperne imellem, og det veltilrettelagte møde sluttede som nævnt efter 8 timers samvær.

– – – Eventuelle kommentarer til ovenstående bedes rettet til undertegnede i P.R.-afdelingen, hvorfra det vil blive videregivet. Ligeledes modtager jeg gerne forslag fra medlemmerne, dersom der er noget, man ønsker behandlet ved møderne i Forretningsudvalget!

Peter A. Hansen

*

UFO-MØDER

UFO-møde i Felsted

Fredag den 27. november 1970 kl. 19,30 afholdes UFO-møde på Felsted Kro (mellem Åbenrå og Sønderborg). X. P. Madsen taler over emnet: „Hvorfor jeg beskæftiger mig med flyvende tallerkener". Lysbilleder og diskussion.

Lørdag den 28. november 1970 – samme sted.

kl. 10,00 Orientering om Skandinavisk UFO Information's (SUFOI's) arbejde. v/ X. P. Madsen.

kl. 11,00 Orientering om universet. v/ Kaj Møller.

kl. 12,00 Middag.

kl. 14,00 Debat om kontaktberetningerne. v/ Volf Petersen.

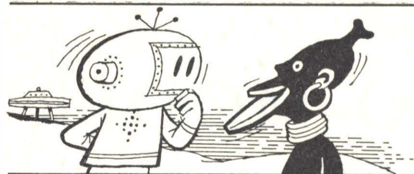
kl. 16,00 Oprettelse af UFO-studiegrupper i Åbenrå–Sønderborg området. v/ Kaj Møller, Gråstenvej, 6223 Felsted.

kl. 19,00 UFO-observationsteknik. Herunder demonstration af Walkie-Talkie til brug ved alarmering og observation. v/ X. P. Madsen.

Tilmelding til tlf. 046 - 8 52 91.

*

UFO-DISKUSSIONSAFTENER! Dersom nogle af SUFOI's medlemmer eller andre UFO-interesserede i Nordsjælland skulle have lyst til at diskutere emnet nogle aftener i løbet af efteråret og vinteren, bedes de sætte sig i forbindelse med *fru B. Andersen, Kystvej 3, 3360 Liseleje, telefon (03) 34 76 08.*

RAPPORT HJØRNET

Kagerup-observationen

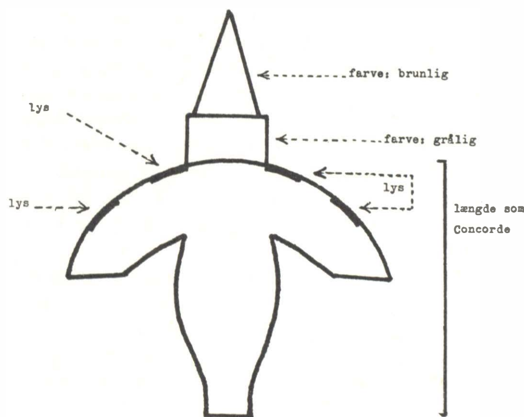
Søndag aften den 5. juli fra kl. 22,21 til 22,45 er der en UFO-observation ved Kagerup i Nordsjælland. Vejrforhold, let vind, mørkt (tusmørke) temperatur ca. 15 grader.

Hr. H. K. og hans kone kommer kørende i bil fra Helsinge mod Kagerup. Da de passerer Kæderupvejen kl. 22,21, får de i syd-øst, i 30 graders højde, øje på et stærkt blændende hvidt lys, som tilsyneladende bevæger sig ind mod bilen. Da de når hjem til bopælen, stiger de ud af bilen for at betragte objektet. Det ses nu over et hustag i retning syd-øst i 60 graders højde og i en afstand af ca. 1 km. Objektet måler 3 cm i udstrakt arm. Det har form som en halvmåne, på hvis opadvendte buede kant der ses en række stærke hvide lys. Efter ca. 30 sekunders forløb bevæger objektet sig hurtigt i en skråt opadgående nordlig retning og forsvinder ind i en sky. Under opstigningen høres i ca. 3 sekunder en kraftig brummende susen (dyb tone). Objektet kommer ikke til syne igen på den anden side af skyen. Observationen er slut kl. 22,28.

*

Omtrent samtidig kommer fru Å. L., Nærum, sammen med sin familie kørende i bil fra Helsinge mod Hillerød. Knapt 3 km fra Kagerup får de kl. ca. 22,25 – i syd-østlig retning og i ca. 25–30 graders højde – øje på 3 eller 4 kvadratiske lys, hvis styrke er som heliumlamper (eller Petromaxposer). Omtrent ved Kagerup Kro kører de ind under objektet og bliver da klar over, at det drejer sig om en fast genstand, hvis højde over jorden angives til et sted mellem 200 og 500 meter.

På grund af kortegekørsel lykkes det dem først at standse umiddelbart før de kommer ind i Gribskov, hvor der findes en parkeringsplads. Objektet var nu skjult bag træer på den østlige side af vejen, men der høres tydeligt en retningsbestemt lyd, der beskrives som en centrifugalkompressor, men med en dybere tone. Efter 1 minuts ophold på stedet kører de videre for at komme frem til et bedre observationspunkt, hvilket dog først lykkes efter endnu 5 km's kørsel gennem Gribskov; og da er objektet forsvundet. Dets form er beskrevet ved en skitse, men et af vidnerne mener dog, at formen var anderledes (bredere og uden spidsen fortil). Størrelsen opgives til 7 cm i udstrakt arm, eller som det franske Concorde-fly. Ved passagen

under objektet får man det indtryk, at lysene var rettet horisontalt. Objektets farve beskrives som dels brunlig, dels grålig. Observationen er slut kl. ca. 22,30.

*

Mellem kl. 22,20 og 22,40 samme aften kommer hr. og fru T. fra Helsinge kørende i bil mellem Helsinge og Annisse, da de ca. 0,5 km syd for Ammendrup får øje på et stærkt hvidtlysende objekt. Det befinder sig i syd-østlig retning i ca. 30 graders højde. Da de får standset bilen, kan de se, at objektet bevæger sig langsomt mod nord. Der høres ingen lyd fra objektet, der muligvis

var ovalt. Dette sidste kunne vanskeligt ses på grund af dets stærke lys. Såvel lys som form er konstant, og størrelsen er som en toøre i udstrakt arm. Hr. T. så 4–5 lys og mener, at lysskæret var for kraftigt til, at det kunne stamme fra et fly. Efter ca. 2 minutters forløb forsvandt objektet bag en sky.

*

Kl. ca. 22,30 kommer fru E. M., Hillerød, sammen med sin mor kørende i bil mellem Græsted og Mårum. Da de er ca. 1 km syd for Græsted, får de i syd-sydvestlig retning og i ca. 20 graders højde øje på et stærkt, næsten stillestående lys, hvis farve er gullig og svagt grønligt i kanten. Formen er rund og størrelsen som en ært, målt i udstrakt arm. Under de 4 km's kørsel til Mårum kan de hele tiden se lyset, med undtagelse af de tidspunkter, hvor de passerer gennem skov. Under observationen foretager lyset kursændring mod vest. Da de når til Mårum, er lysets højde ca. 30 grader, men så forsvinder det i lavthængende skyer bag husene og kommer ikke mere til syne. Mens de standser bilen lige syd for Mårum, kan de i et minut høre en dyb buldren (brummen). Den samlede observationstid er ca. 5 minutter.

*

Frk. F. fra Græsted kommer kl. ca. 22,30 kørende på cykel fra Hornbæk mod sit hjem. Ca. 1 km syd for Havreholm ser hun i syd-vestlig retning i ca. 5 graders højde en stærkt rødglødende genstand. Først tror hun, at der er ildebrand, men bliver hurtigt klar over, at genstanden befinder sig over horisonten. Formen beskrives som oval og lyset som rødglødende (orange). Over genstanden, som roterer langsomt, ses et kraftigt lysskær. Den befinder sig efter vidnets mening over Gribskoven. Efter at have betragtet genstanden i ca. 15 minutter kører hun videre. Ca. 1 km længere fremme, hvor vejen til Nørrerisgård går fra, standser hun et kort øjeblik og kan da stadig se genstanden, men nu ikke mere så tydeligt, da den går ind bag en sky. Ved ankomsten til bopælen, som ligger ret lavt i terrainet, kan hun ikke se genstanden mere.

OVERSIGT

Efter de i de 5 rapporter opgivne tidspunkter, kompasretninger, højdegrader m. m. må det antages, at hændelsesforløbet kan have været følgende: Objektet er kommet i retning fra Hillerød mod Kagerup. Over Gribsø har det foretaget en kursændring mod nord-vest og er stoppet op i området mellem Kagerup Kro og Kagerup station. Efter nogle minutters ophold her stiger objektet i løbet af få sekunder op igennem en sky. Observationen syd for Havreholm kunne tyde på, at objektet er blevet stående over denne sky i ca. 15 minutter. Antagelig har det drejet sig om et stort objekt, og den foreliggende skitse kunne tyde på, at objektet af form lignede det, der blev observeret over Hammerfest i Norge (UFO-NYT nr. 4, 1970, side 149). (Den 29.7. 1970 kl. 20,15 bliver et lignende objekt set fra Bispebjerg i København). Interessant er den dybe buldren (brummen), som de fleste af observatørerne har hørt.

Om objektet er blevet observeret fra den nærliggende militære radarstation på Multebjerg er lidet sandsynligt, idet afstanden har været for kort. Det er ikke oplyst, om radarstationens personale, som har en lejr i Kagerup, har observeret noget, men hvis de har, er det lidet sandsynligt, at vi får noget at vide.

X. P.

UFO'et ved Haderslev

Politibetjent Evald Hansen Maarups observation er efterhånden kendt af de fleste gennem avisernes beretninger. Alligevel bringer vi en udførlig beretning, idet avisernes referater i flere tilfælde har været unøjagtige. Det samme var også tilfældet med TV-Aktuelts behandling af sagen.

Observationen fandt sted den 13. august kl. 22.50. På det tidspunkt kørte Maarup i een af politiets patruljevogne på vej hjem til sin bopæl i Knud. Hændelsen fandt sted medens han befandt sig mellem Kabdrup og Fjelstrup og var på vej nedad en bakke til en mindre lavning, der ligger nogle få hundrede meter fra et T-kryds, hvor vejen Haderslev–Fjelstrup skærer vejen mod Kabdrup. Observationsstedet ligger 8–10 km nord for Haderslev.

Maarup fortæller: „Jeg kom kørende alene i min patruljevogn torsdag aften kl. ca. 22,50. Pludselig bliver vognen omgivet af et skærende, blåhvidt lys, samtidig med at motoren stopper. Bilens lys forsvandt også, selv lyset fra tændingslampen. Jeg trak ind mod siden af vejen og bremsede op. Det kraftige neonagtige lys udenfor blændede mig i den grad, at jeg ikke kunne se noget. Med armen for øjnene – for at beskytte mig mod lyset – fik jeg famlet mig frem til

radion. Da jeg fik fat på mikrofonen og forsøgte at kalde stationen, viste det sig at radioen var ligeså „død" som alt andet elektrisk i bilen".

Observatøren fortsætter: „Temperaturen inde i bilen steg, så der blev en behagelig varme. Hvor varmt der blev kan jeg ikke sige, men det var at sammenligne med den varme man føler, når man kører mod solen på en sommerdag", siger Maarup.

„Efter en stund bevægede lyset sig opad. Det var et kegleformet lys med en diameter i bunden på 4–5 meter. Da jeg bøjede mig fremad og så op, kunne jeg se at lyskeglen endte i bunden af en stor grålig genstand. Ikke en lyd hørtes fra genstanden." (Se skitser på bagsiden).

„Nogle sekunder efter blev lyset „trukket op i genstanden. Det er svært at forklare hvorledes; lyset slukkedes ikke, men bunden af lyset bevægede sig opad, således at der under keglen blev mørkt. (Se ill.). Det to ca. 5 sekunder for lyset at blive trukket helt op. Jeg stod ud af vognen og så hvorledes den sidste rest af lyskeglen forsvandt ind i bunden på genstanden i et hul, der vel var godt og vel 1 meter i diameter."

„Da lyset var kommet helt op i genstanden satte denne sig i bevægelse. I løbet af få sekunder forsvandt det lodret op i luften. Det accellererede kraftigt – stadigvæk uden at man hørte en lyd. Idet objektet fløj bort kom alt lys tilbage i bilens elektriske system. Jeg forsøgte at starte den, og den startede helt normalt, ligesom jeg atter kunne få radiokontakt med stationen. Jeg meldte til stationen, hvad jeg havde oplevet."

Videre fortsætter politibetjenten sin beretning: „Inden jeg stod ud af vognen, havde jeg taget tre billeder med patruljevognens fastmonterede kamera. Nu tog jeg tre mere af landevejen, der lå badet i mine billygters skær. Ærlig talt så aner jeg ikke noget om, på hvilket tidspunkt af observationen, jeg tog de tre første billeder", siger Maarup, „men ubevidst må jeg havde trykket på kameraets udløser, – formentlig under den sidste del af observationen."

Kameraet er af japansk fabrikat, FUJAXA. Det kan tage ca. eet billede pr. sekund og har automatisk filmfremføring, således at filmen rykker et billede frem, så snart man har fotograferet. Det har også automatisk blænde. Billederne er taget på Neopan SS film.

„Efter at have snakket med stationen, stod jeg atter ud af bilen for at se, om der skulle være rester eller spor efter genstanden, i området omkring bilen, men jeg fandt intet. Medens jeg stod og sundede mig lidt, lagde jeg hånden på forskærmen og kunne mærke, at den var varm endnu. I øvrigt skal det bemærkes, at vognen er en næsten splinterny Ford Zodiac (6-cylindret) og at den er i god teknisk stand. Der har ikke været tekniske problemer med den, hverken før eller efter observationen."

„Lidt efter kom en modkørende bil forbi, men jeg tænkte ikke på at stoppe den, for der var jo ikke mere at se."

„Hvis jeg skal beskrive genstanden", siger Maarup, „kan jeg blot sige, at den var rund og ca. 10 meter i diameter, set fra min position skråt nedefra. (Se ill.). Den havde et lysende hul i bunden, hvorfra lyskeglen kom ud. Dette hul var lidt over en meter i diameter, altså ca. 1/10 af genstandens totale diameter. Genstanden havde to forhøjninger eller kupler på undersiden. Disse var ca. 1½ meter i diameter. Da jeg så tingesten gennem forruden, vil jeg tro, at den var så nær som 20 meter fra mig."

Da Maarup kom hjem, syntes hans kone at han så noget blegnæbbet ud, og fik så beretningen. Det var ikke observatørens hensigt at få beretningen offentliggjort. Da han næste dag fik filmen fremkaldt og så, at der var noget på den, udleverede han filmen til Flyvevåbnet på Flyvestation Skrydstrup. Herfra sivede beretningen ud til pressen.

Kommentar til observationen:

SUFOI har indtil nu modtaget syv andre rapporter fra samme aften, men det er ikke lykkedes at finde frem til vidner, som direkte kan bekræfte betjentens udsagn. Observationen fandt sted 3–400 meter fra nærmeste beboelse, som er et hvilehjem. Ingen herfra har tilsyneladende set noget.

Evald Hansen Maarup har gjort et yderst pålideligt indtryk på alle, han har haft kontakt med. Jeg har selv talt med ham gentagne gange, og det er mit indtryk, at han er en rolig og ligevægtig person.

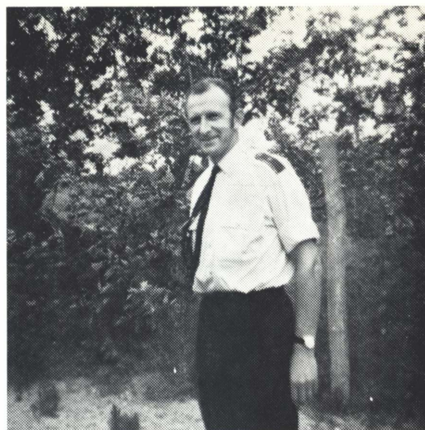
Hvad det observerede angår, så skal det nævnes, at hele hændelsesforløbet inklusive effekter, tilsvarer andre observationer fra ind- og udland. Da der ingen vidner var, er betjentens udsagn stort set det eneste rapporten kan baseres på, idet den fotograferede lysprik ikke kan forklares. Den stemmer ikke med noget punkt i observatørens beretning, – men den er der alligevel, så hvad der er fotograferet, kan ikke siges. Derimod kan det siges, at der ikke findes nogle ting i observationsområdet, som skulle kunne lave et lys, som det der er fotograferet.

Umiddelbart forekommer observatøren pålidelig og reel, hvorfor SUFOI, indtil eventuelle andre momenter skulle dukke op, må anse observationen for ægte.

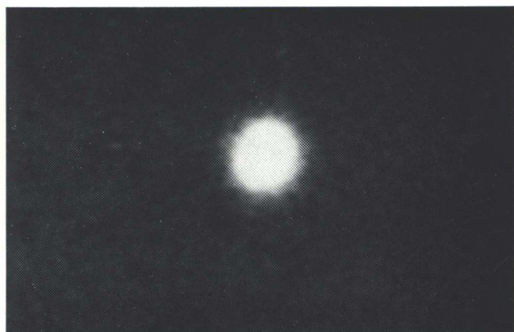
ej

Den uforklarlige lysende plet, som Maarup fotograferede.

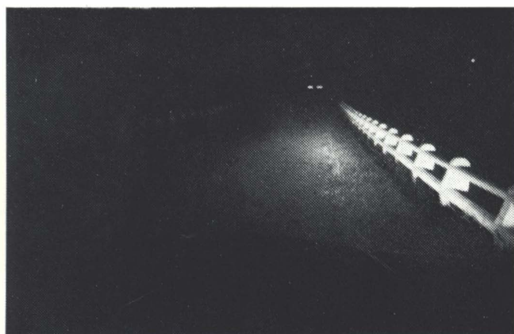
Evald Hansen Maarup.

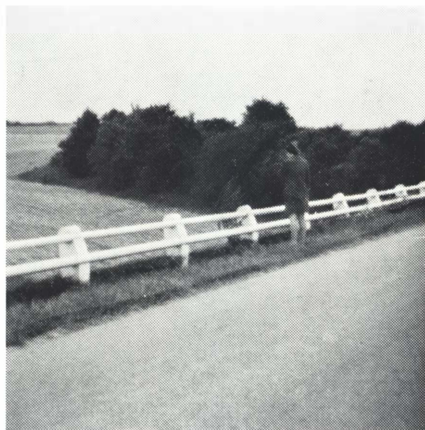
Lyspletten forstørret.

Observationsstedet i dagslys.

Filmens sidste billede viser vejen oplyst af patrulje-vognens lys. De to lysende streger i baggrunden er vejskilte i T-krydset.

Observationsstedet fra modsatte side af vejen.

UFO'et ved Haderslev

(se teksten side 211-213)

